

Unum ovile et unus pastor.
Unu ŝafejo kaj unu paŝtanta.
(JOH., X, 16.)

ESPERO KATOLIKA

INTERNACIA MONATA GAZETO, OFICIALA ORGANO de I. K. U. E.

Oficialaj Komunikoj.

V-a Internacia Kongreso-Pilgrimo de
la Katolikaj Esperantistoj en Lourdes
(12—17 Aŭgusto 1914).

Sub la alta Patronado kaj Honora Prezido de
L. E. M. Monsinjoro SCHŒPFER,
Episkopo de Tarbes kaj Lourdes.

PAPA BENO POR LA KONGRESANOJ.

Kara S-ro Redaktoro!

Kun granda plezuro mi jen sciigas al vi kaj al la Esperantista Katolikaro, ke Lia Sankteco, nia amata Papo, jam nin favoris per la Apostola Beno donota al nia venonta Kongres-pilgrimo en Lourdes.

Jen alia ĉenero en la ora ĉeno da allogaĵoj kiuj nin altiremas al Lourdes — la lando de Mario. Do ni iru al Lourdes multnombre por peti ĉian favoron — ankaŭ teran por ni mem, por ĉiuj al ni karaj, por nia kara Patro — la Papo, por nia Katolika Esperanta movadon k. t. p. Kaj

kiam ni kantos nian himnon. „Ho Sankta Mario, Patrino de Dio” kaj kiam ni elbuŝigos niajn plej fervorajn preĝojn — frapetu ĉi tiaj preĝoj — ĉi tiuj himnoj — ĉe la pordo de la Koro de la Patrino de nia Sinjoro — kaj Mario longe, malproksime, forestos de niaj koroj eĉ la plej malgranda penseto — ke vi diros „ne”.

PATRICK PARKER.

Kilmyshall, Ferns, Irlando.

La 21-an de Junio 1914-a.

LOURDES, 22-an de Junio 1914.

Karaj amikoj, kaj gefratoj en Kristo!

Por la dua fojo en tiu-ĉi jaro, mi havas la grandan feliĉon esti en Lourdes. La unuan fojon mi ĝuis, en la silento de l' vintro, la internan ĝojon surgenuiĝi, — preskaŭ sola — sur la blanka neĝo kiu kovradis la pireneajn montojn antaŭ la mirakla groto de Lourdes. *Nur per penso* mi povis reprezenti al mi la amasojn de ĉiunaciaj kredantoj kiuj, somere, alvenas senĉese, kaj plenigas per siaj kantikoj la puran aeron de tiu bela regiono.

Sed nune, mi vidas per miaj okuloj tiun nepriskribeblan spektaklon, kaj havas, jam precizan senton, pri la baldaŭ okazonta feliĉo, kiu estas rezervata al ĉiu el vi, ho karaj pilgrimontoj.

Kiel ĝin priskribi?

La talento de multaj katolikaj verkistoj, de multaj elokventaj oratoroj, jam provis ĝin fari! Kaj iliaj prozaĵoj, iliaj poeziplenaj priskriboj, iliaj elokventaj paroladoj estas ankoraŭ tiel malproksime de la realeco!

Kiel do mi povus diri per sufiĉe ĝustaj *vortoj, tion, kion oni vidas* tie ĉi?

I. ĈE LA GROTO.

De la sesa matene miloj da gepreĝantoj, alkuras al la groto. La malsanuloj, sidantaj aŭ kusantaj, laŭ la graveco de ilia stato, estas ankaŭ tie. Pastro faras la sanktan

meson, dum, seninterrompe, al la amaso kiu malsatas spiritan vivon, alia pastro disdonas Tiun, kiu estas la *Vojo, la Vero kaj la Vivo*. Al la malsanuloj, kiuj, kompreneble, ne povas stari aŭ surgenuiĝi, oni portas la sanktan hostion.

Atmosfero de graco, de ĉiela dolĉeco, de kristana frateco ĉirkaŭas Vin. La animoj en la silento de la preĝo, en la nepriskribebbla emocio de tiu religia silento, similas al kandeloj kiuj konsumiĝas, po centoj, apud la altaro, en tiu benita groto

Nur, kelkafoje, dolĉa venteto movigas la apudajn branĉojn; nur la brueteto de la rozarioj, kiujn *grenumas* la preĝantoj, aŭdiĝas.

Vere! Se tiu loko ne estas la paradizo, ĝi estas almenaŭ ĝia antaŭpordo! Tiu groteto du metrojn alta, kie okazis dekokfoje la Aparicioj, ŝajnas esti la enirejo de la feliĉega regno, kaj mi ne dubas, ke dum oni ripetas antaŭ ĝi la saluton de la Anĝelo, la „bela sinjorino” ĉeestas, nevideble, tiun misteran lokon.

2. LA „PROCESIO DE TORĈOJ”.

Alia impresiga spektaklo, ne havanta similan en la tuta mondo, okazas ĉiuvespere je la oka, t. e. tuj post la noktigo.

La tuta baziliko, de la bazo ĝis la plej alta pinto, lumigas. Tri dekmil elektraĵ lumetoj diverskoloraj desegnas ĝiajn arĥitekturajn liniojn. Ĝi ŝajnas baziliko ne el ŝtono, sed el fajro.

Ĉe la kontraŭa monto, sur la alta pinto de la *Pic du Jer*, altega kruco, el fajro ankaŭ, lumigas la horizonton.

Dume, la amaso de pilgrimuloj, — ĉiu portante kandelon lumigitan, serpentumas, kiel fajra rivero tra la „esplanade”, kantante seninterrompe sur la sama ario, sed en plej diversaj lingvoj, la kantikon „Ave Maria”.

Kiam la „fajra rivero” sufiĉe fluis, ĝi haltas, kaj la tuta preĝantaro, por fini solene kantas la *Credo*.

3. LA PROCESIO DE MALSANULOJ.

Ĉiutage, je la horo 16-a okazas la „procesio de la malsanuloj”. Kortuŝanta vidaĵo!

Meze de la vasta „esplanado”, t. e. la placo troviĝas antaŭ la baziliko, kuŝas du rangoj da litetoj kaj manveturiletoj.

Sur ili, kuŝas gemizeruloj, kies longdaŭra, ne kuracebla malsano paligis la vizaĝojn, terure malgrasigis la trajtojn kaj enprofundigis la okulojn.

La tuta serio de homaj mizeroj estas reprezentata tie-ĉi: Paralizo, ftizio, blindeco, putraj vundoj aŭ tumoroj, lepro, k.t.p.

Ho! Kian lecionon de humileco donas, al la rigardantoj la vidado de tiom da mizeroj! Kiom da veraĵoj ĝi montras pri „frato azeno”⁽¹⁾ t.e. pri mia malfeliĉa korpo.

Portita sub baldakeno, akompanita de diversnaciaj standardoj kaj de fidoplena amaso, la Sankta Sakramento venas el la groto. Liturgiaj kantoj Lin honoras, ĝis kiam la Sankta Hostio alvenas apud la malsanuloj.

Tiam, Jesuo, kiel antaŭ dudek jarcentoj tra Palestinio, trairas malrapide la rangojn de la malsanuloj benante ĉiun el ili aparte. Dume, krioj de preĝo, de petego, de supliko, diritaj de iu pastro kaj ripetitaj de la tuta amaso, jen en flandra, jen en franca, jen en germana aŭ itala lingvoj, provas kortuŝi la koron de la Dia Savanto:

„Jesu filo de David, kompatu al ni!

„Sinjoro, se vi volas, vi povas min sanigi! Vi diru nur unu vorton, kaj mi estos resanigita!” ...

„Sinjoro, ni pereas! Vi savu nin!

„Jesu, filo de Maria, Vi kompatu al ni!”

Tri aŭ kvarfoje, dum la tagoj de mia ĉeesto en Lourdes, la Dia Savanto plenumis la preĝojn de la peteganta amaso. Aŭ pli vere, Li plenumis ĉiujn preĝojn; sed ne ĉiam per korpaj efikoj.

Kiam ni diras al Dio: „Sinjoro, vi faru, ke mi povu vidi! Sinjoro, helpu min marŝi!” ĉu oni povas diri ke Dio,

(1) Tiel ĝin nomis S. Francisko de Assise.

aŭskultante en la spirita senco tiujn preĝojn ne plenumis ilin? Kaj, fakto mirinda, eĉ por nekredantoj, la malsanuloj, kiuj revenas ne resanigitaj el Lourdes, alportas en siaj koroj tiom da forto, tiom da kuraĝo, ke, de tiam, la suferado ŝajnas al ili io ŝatinda, — tute alia afero ol antaŭe.... Ĉu tio ankaŭ ne estas miraklo?

CLAUDIUS COLAS.

NOTOJ PRAKTIKAJ PRI LA KONGRESO.

Adreso. La adreso de la Kongresanoj estos la jena de la 12-a ĝis la 17-a de Aŭgusto. S-r(ino) aŭ F-ino X..... *Esperantista Kongreso, Hotel Lagrange en Lourdes.* Ĉiuj leteroj, telegramoj, aŭ traktaĵoj pri la Kongresaj temoj estu sendataj al la prezidanto aŭ al la ĝenerala sekretario de la kongreso je la ĵus montrita adreso. Estas konsilinde, ke multaj salutvortoj alvenu, el la tuta mondo. La nomoj de ĉiuj salutintoj estos legataj ĉe la malferma kunveno, kaj iliaj leteroj estos resumataj. Tiamaniere, niaj ne-ĉeestantaj amikoj partoprenos, de malproksime, je nia kongreso.

Hotelo. La elektita hotelo. „Hotel Lagrange,” estas la plej proksima al la „esplanade.” Ĝi sidas sur la bordo mem de la „gave” (torento kiu pasas antaŭ la sankta groto), tute apud „pont Saint-Michel.”

Ni povos certigi pri la absoluta komforteco de tiu hotelo, kaj pri la granda afableco de la gemastroj.

Ĝi estos, je la alveno de la kongresanoj, tute ornamita per verdaj flagoj, kaj per surskriboj. Neniu pilgrimanto povas aliri la groton sen pasi antaŭ tiu hotelo; tre granda propagando estos do farita tiamaniere.

Alveno. Je la alveno de la kongresanoj venantaj el Parizo, la jam alvenintaj samideanoj troviĝos ĉe la stacio, kaj la tuta grupo, sekvante la standardon eniros bonorde, kaj trauros la urbon ĝis la hotelo, kantante en Esperanto la kanton „Ave Maria”, — laŭ la kutimo de preskaŭ ĉiuj alvenantaj pilgrimoj.

Kongresejo. La kunsidoj okazos ĉe la halo de la patronato, afable disponota por ni de Sinjoro Parokestro de Lourdes.

Ĝenerala ordo de la pilgrimo. — Ĉiutage okazos: *matene*: meso kun Esperanta prediko; laborkunsido; *posttagmeze*: vizito al sanktejoj, aŭ al kuriozaĵoj, — libera tempo por preĝi ĉe la sankta groto, — partopreno ĉe la procesioj de la 16-a kaj de la 20-a horoj.

De Parizo al Lourdes. — Ni klopodis apud la fervojkompanioj por ke rabatoj da 50 % estu konsentitaj por nia grupo.

Jen do la programo de tiu vojaĝo: Kuna foriro de Parizo: London 10-an de Aŭgusto, je la 16-a ĉe stacio Aŭsterlitz.

Alveno en Toulouse: mardon je la 6-a matene.

Vizito de la urbo, sub afabla konduko de Toulouse' aj samideanoj.

Je la horo 13-a. Foriro al Lourdes.

Je la 17-a. Alveno al Lourdes.

Noto. — Ni klopodis, por ke estu permesite reveni *individue*. Niaj klopodoj sukcesis.¹⁾

Prezo de la tuta fervojo, iro kaj reveno: 3-a klaso: fr. 50.55.

DETALE PROGRAMO.

(La manĝoj okazos je la 7.30-a, 12-a kaj 18.30 horoj.)

London 11-an de Aŭgusto.

Je la 17-a. Alveno al Lourdes. Procesia eniro en la urbon. Alveno ĉe la hotelo Lagrange.

Je la 18-a 30 — Vespermanĝo.

Je la 20-a. — Vizito al la groto kaj partopreno je la „procesio de torĉoj”.

¹⁾ Speciala noto pri fervojoj estos presita kaj sendita al ĉiu aliĝinto. Lasthore, ni estas ricevontaj ankoraŭ pli favorajn kondiĉojn!

Merkredon 12-an de Aŭgusto.

7-a horo : Ĉeesto de la meso ĉe la Groto. Ĝenerala komunio. (Kanti aŭ prediki tie dum mesoj estas nepermesite.)

9-a Ceremonio de „alvena saluto” ĉe la groto. Prediko kaj kantoj en Esperanto.

10-a. Solena malfermo de la Kongreso. Salutparoladoj.

14-a. Kunsido pri aferoj de I.K.U.E.

16-a. kaj 20-a Procesioj.

21-a. Ĉe *Cinema*, reprezentado de la Aparicioj de la S-ta Virgulino al Bernadette.

Ĵaŭdon 13-an de Aŭgusto.

7-a. Komunio ĉe la Groto.

8-a. 30. — Funebra meso por Abato Peltier kaj niaj mortintoj. Vizito al la tombo de Fondinto de E. K.

10. 30. — Kunsido pri la gazeto *Espera Katolika*.

13. 30 — Aŭtomobila ekskurso al „Grotoj de la Reĝo.”

16-a kaj 20. Procesioj.

Vendredon 14-an de Aŭgusto.

6-a. 30. Komunio laŭvola ĉe la Groto.

7. 40. — Foriro al Betharram (per fervojo.)

8-a. 30 — Meso kun prediko ĉe la antikva sanktejo de Betharram. Poste: Pia ekzercado de la „Via Crucis” suprenirante la monton.

Ripozo sur la monto apud la Kalvario. Rigardo de la belega natura spektaklo de Pireneaj montoj.

Kunsido en plena aero (aŭ ĉe la Kolegio) pri diversaj temoj.

Tagmanĝo en la arbaro.

14-a — Kunsido pri „Ligo de Evangelio.”

17-a. — Vizito al „*Panorama de Lourdes en la Tempo de Aparicioj*”.

Sabaton 15-an de Aŭgusto. (Asumpto.)

7-a. Komunio ĝenerala ĉe la Groto.

10-a. — Episkopa meso ĉe la Baziliko.

14-a. — Disdono de premioj de *Floraj Ludoj*.

16-a. — Solenega procesio (Pli ol 40.000 partoprenantoj.)

Dimanĉon 16-an de Aŭgusto.

8-a. 30. — Meso ĉe la „Rozario.”

10. 30. — Resuma kaj ferma kunsido.

Posttagmeze: Vizito de la historia kastelo „kaj de la Kalvario de Lourdes. Suprenirado laŭvola al *Pic du Jer*.”

(Vespere foriro de kongresanoj kiuj ne intencas partopreni ĉe la ekskurso al Garvarnie.)

Lundon 17-an de Aŭgusto.

Laŭvola ekskurso per aŭtomobiloj al Pireneaj montoj. Vizito de la „cirko de Gavarnie.”

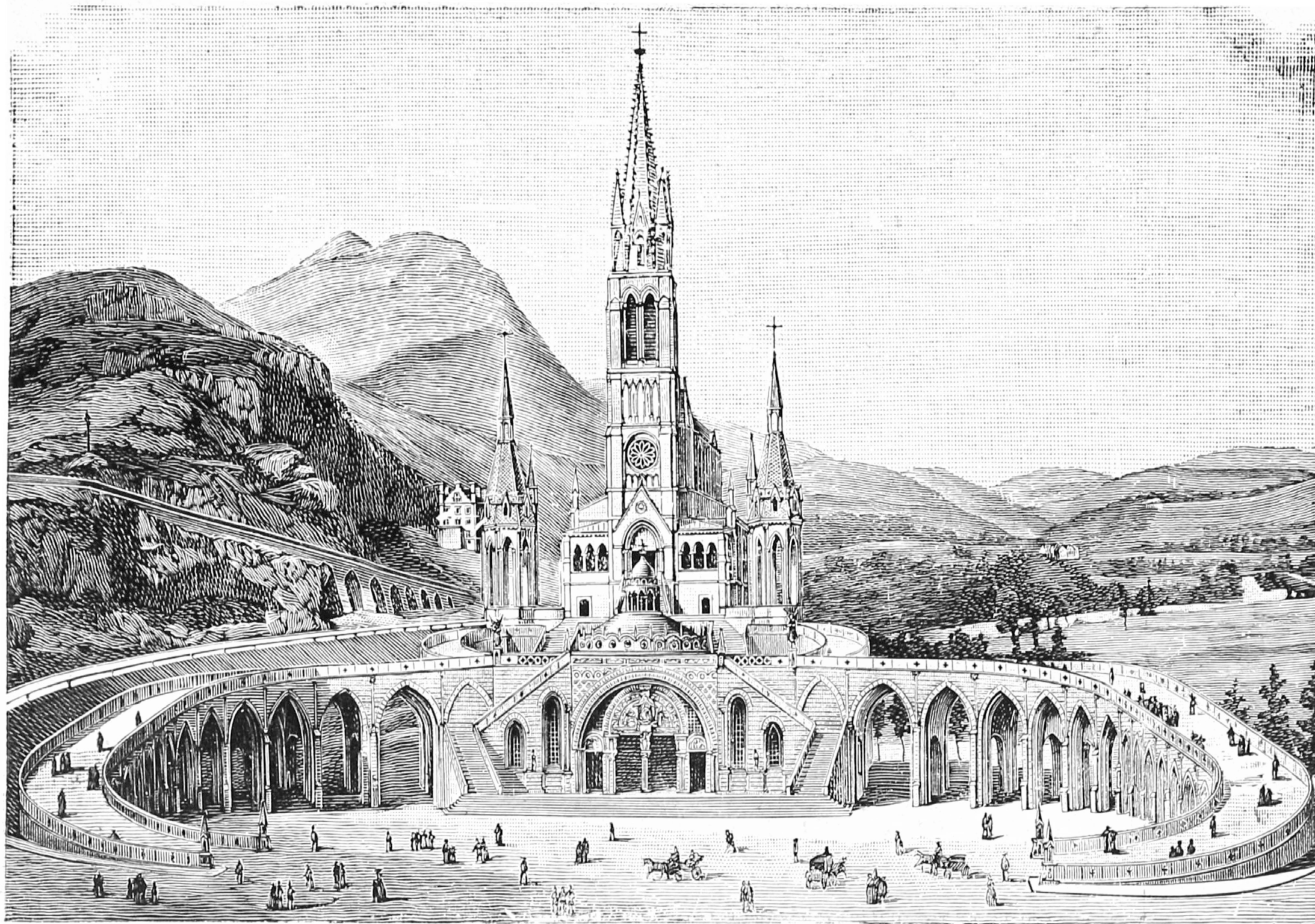
Foriro de la hotelo je la 8-a. Reveno je 19-a. (La aŭtomobiloj estos ornamitaj per verdaj flagoj.)

Prezoj. — La tuta kosto de nia kongreso *kun partopreno en ĉiuj ekskursoj*, festoj, k. t. p., enkalkulante la hotelajn elspezojn, por ordinara klaso, tiel detaliĝas:

Fervoja bileto kun 50 % rabato	fr. 50.55
Manĝoj en Toulouse	3.—
6-taga hotela restado po 7 fr.	42.—
Ekskurso al Betharram, al Grotoj de la Reĝo, kaj diversaj atrakcioj	5.—
Ekskurso al Gavarnie	10.—
	<hr/>
	fr. 110.55

(*Por personoj dezirantaj foriri tuj post la fino de la Pilgrimo, ne partoprenante al la ekskurso al Gavarnie, la tuta kosto estas nur fr. 93.55. Por hotelo fr. 36 anstataŭ fr. 42).*

Oni do povas aserti, ke, kun trinkmono kaj kromaj elspezetoj, la plena vojaĝo ne kostos pli ol 120 frankojn en *ordinara* klaso, t. e. kun 3-a klasa vagono kaj du-lita

La Baziliko de Lourdes.

La Groto de Lourdes.

ĉambro. — Unuaklaso ĉambro (unu-lita) kostos fr. 8 anstataŭ fr. 7.—.

Noto. — Ĉe la X-a Kongreso, oni akceptos aliĝojn kaj vendos fervojbiletojn por Lourdes en la Vendejo de la kongresejo mem.

LA KATOLIKOJ ĈE LA X-a KONGRESO.

Jen la programo farita de la speciala Katolika Komitato, prezidata de S-ro Kanoniko CHAPEAU, kaj aprobita de lia Kardinala Arkiepiskopa Moŝto Monsinjoro AMETTE:

Dimanĉon 2-an de Aŭgusto: Je la horo 11-a 15. Meso ĉe la Katedralo „*Notre Dame*”. Prediko Esperanta de Kanoniko CHAPEAU. Beno de la pilgrima standardo. Kanto de *Ni volas Dion* kaj *Ave Maria*!

Merkredon 5-an. Je 9 h. Meso ĉe la Baziliko *Sacré-Coeur de Montmartre* por Esper. mortintoj. La Meso estos farita de Lia Episkopa Moŝto Monsinjoro FOUCAULD, Episkopo de St. Dié. — Prediko, kunsido. — Tagmanĝo ĉe „*Restaurant Bellevue*” (la plej bela vidaĵo en Parizo) prezo: Sm. 1.10.

Toastoj. — Kunsido. — Vizito de Sanktejoj kaj de la „*Bonne Presse*” (la plej granda katolika gazet-eldonejo en la mondo). Je la 7-a. Komuna vespermanĝo.

Je la 8-a 30. Publika propaganda metingo ĉe la *Domo de la Diozecaĵ Societoj*, 76 rue des Saints Peres. Prezido de Kanoniko CHAPEAU. Parolado franclingva de S-ro Cl. COLAS, kaj Esperantaj salutvortoj de diversnaciaj katolikoj.

AVIZO.

Piaj samideanoj petis, ĉu estus eble, ke okazu en la Baziliko de la S-ta Koro, kie ekzistas senĉesa adorado, *nokta adorado de la S. Sakramento*. Ni ĝojas sciigi ke tio estas ebla, kaj okazos dum la nokto de la 4—5a de Aŭgusto.

Nur *viroj* povas partopreni en tiu *nokta* adorado. (Ekzistas litoj por ripozi dum la neadoradaj horoj).

NIA REGULARO.

La unuaj rimarkoj pri la de mi projektita Statuto (kiu troviĝas en la Novembro numero 1913 de E. K.) jam alvenis antaŭ Decembro de la sama jaro: la lastajn mi ricevis la 13-an de Junio de la kuranta jaro.

Dankante por la afableco, esprimita en la diversaj leteroj, mi nun pridiskutos la ĉefajn rimarkojn.

„La ĉefajn,” mi diras: ĉar kompreneble estas ankaŭ kelkaj rimarkoj pri la uzado de iu vorto aŭ pri la sintakso, kiujn mi aprobis ne dirante la lokon.

Nia nova regularo ĝuste dirite ne estas „nova”; ne estas forigo de ĝis nun farita laboro, sed estas pliperfektigo de la Parisa regularo. Do mi kun D-ro LEHNER proponas ekkomenci tiel:

„La ĝenerala kunveno de I. K. U. E., pliperfektigante la regularon de la unua Parisa kongreso, okazinta la 1-an de Aprilo 1910, akceptas jenajn statutojn.”

Sekvas jen la artikoloj:

I. NOMO KAJ SIDEJO.

La en Pariso, la 1-an de Aprilo 1910 fondita, internacia ligo de Katolikaj Esperantistoj estas la Internacia Katolika Unuiĝo Esperantista (I. K. U. E.)

La Sidejo de I. K. U. E. estas la loko, kiun loĝas la Sekretario ĝenerala.

II. CELO.

Koncerne la celon mi ricevis diversajn proponojn: unu aldonis klarigon al la mallonge esprimita celo; alia diras: „Ĉiu katolika unuiĝo havas celojn ĉu porekleziajn ĉu per-ekleziajn. Nia I. K. U. E. havas ambaŭ diritajn celojn, eĉ la provizoran trian, nome la poresperantan celon. Mallonge eldirite: ni volas Esperantistigi ĉiujn katolikojn, por ke poste ni povu katolikigi ĉiujn Esperantistojn. Krom tio-ci

ni volas utiligi ankaŭ la internacian lingvon por niaj finaj celoj: akiri la eternan feliĉon.”

Sed kial tiom da vortoj? Ĉu ne sufiĉas diri. **I. K. U. E. celas kiel eble plej efike servi la interesojn de la katolikismo kaj de la katolikaro per Esperanto.**

Tiu frazo diras ĉion. Komparante ĝin kun la unua projekto oni vidos, ke mi enmetis la vortojn: kaj de la katolikaro, tiamaniere mi en tiu frazo laŭ mia scio esprimas ĉion kion I. K. U. E. eblas celi. Ĉu ne?

III. RIMEDOJ.

Por atingi tiun-ĉi celon I. K. U. E. uzos ĉiujn honestajn rimedojn; precipe do:

1. Ĝi starigas naciajn aŭ regionajn esperantistajn ligojn, laŭbezzone de la diversaj landoj;

2. ĝi okazigos Kongresojn, por priparoli katolikajn interesojn;

3. ĝi faros enketojn pri diversaj movadoj demandoj k. t. p. kiuj interesas la katolikismon;

4. ĝi ebligos la eldonon de adresaro, revuoj, libroj kaj aliaj presaĵoj;

5. ĝi fondos informejojn en ĉiuj landoj, kaj en kiel eble plej urboj.

Pli ol unu de la skribintoj pri la stalut-projekto diris, ke ni devu imiti U. E. A.; ili pravas: ni tion povos per la informejoj kaj pere de la adresaro. **Kiel eble plej** I. K. U. E. anstataŭigos U. E. A. por kaj inter la katolikoj de la mondo: sed **plene** substitui ne povas jam nun.

IV. ANOJ.

Anoj de I. K. U. E. estas nur katolikaj Esperantistaj Ligoj, kies regularon aprobis la Estraro de I. K. U. E. kaj kiuj estas pagintaj la kotizon.

Ligo aliĝonta devas havi minimume 20 membrojn.

En landoj, kie ne ankoraŭ ekzistas katolika Ligo, Katolikoj memstare povas aliĝi, kondiĉe ke ili pagas la kotizon kaj abonis la oficialan organon.

Ne estas eble, kontentigi la tutan mondon kaj sin mem: Sed tiu-ĉi artikolo ŝajnas al mi la plej bona el ĉiuj al mi proponitaj. Devige la ligoj **ne povas** aboni por ĉiuj siaj membroj: sed tiuj-ĉi havas interrilton inter si pere de la nacia gazeto kaj de la naciaj aŭ regionaj kunvenoj; memstarantaj katolikoj ne havante nacian aŭ regionan ligilon pere de la oficiala organo tiamaniere kuniĝas.

V. OFICIALA ORGANO.

La oficiala organo de I. K. U. E. estas ESPERO KATOLIKA, internacia ĝis nun monata gazeto, fondita de Pastro Em. Peltier.

VI. MONRIMEDOJ.

Inter la de mi ricevitaj rimarkoj estas ankaŭ prava plendo, ke la kotizaĵo ne estis fiksita sufiĉe granda: 1000 membroj en aliĝintaj ligoj ne pagus pli ol 100 Spesmiloj. „Tro multe por morti kaj tute nesufiĉe por vivi,” skribis J. KOZMA. Vere, estas tute nesufiĉe: sed kial ni ne povus havi en nia mond-unuiĝo de katolikoj pli ol 1000 membroj de ligoj aliĝintaj? La landaj aŭ regionaj ligoj bezonas ankaŭ kotizaĵon de siaj membroj por sia propra administrado: kaj la financa demando estas en ĉiu unuiĝo kaj ligo grava afero, malfacile solvebla. Se estus tiom malmulte, pagi po membro 10 spesdekojn, la ligoj kiuj ĝis nun kuniĝis en I. K. U. E. estus pagintaj: sed ni scias, ke neniu pagis.

Sed, por ke ni ne ĉiufoje devu ŝanĝi nian Statuton mi proponis nur fiksi en la statuto la minimuman kotizaĵon, kaj esprimi tie, ke en detalregularo la ĝusta kotizaĵo devas esti definita. Do:

La aliĝinta nacia aŭ regiona Ligo pagas minimume 10 spesdekojn jare po membro.

La memstaraj anoj pagos la abonmonon kaj minimume dudek spesdekojn.

La financa jaro komenciĝas la 1-an de Januaro kaj finiĝas la 31-an de Decembro laŭ la Gregoria kalendaro.

Almenaŭ tri monatojn antaŭ la ĝenerala kunveno la

aliĝintaj ligoj devas esti pagintaj: la memstaraj anoj, koncerne la abonon al E. K., devas pagi en Januaro.

Aliaj monrimedoj konsistas el gajnoj de vendaĵoj, el donacoj k. t. p.

VII. La INTERNACIA KOMITATO.

I. K. U. E. havas internacian komitaton, konsistanta el la prezidantoj de la aliĝintaj ligoj kaj el unu elektita reprezentanto de ĉiu aliĝinta ligo.

Pripensante la rimarkojn, skribitaj rilate al tio kio troviĝis en la projekto, ke la aliĝintaj ligoj devu per speciala komisiono kunlabori por efektivigi la celon de I. K. U. E., mi decidis forigi tiun postulon, esperante kun P. DOMBROWSKI ke la estraroj de la ligoj povos plenumi kaj volos plenumi tiun taskon tiel fervore, ke ni ne bezonos specialajn komisionojn.

VIII. ĈEF-ESTRARO.

Ĉar ne eblas kunigi ofte la internaciajn komitatanojn kaj ĉar ne estos necese, en ĉiuj aferoj de I. K. U. E. konsiliĝi ilin, ni devos havi ĉef-estraron. Do:

Dum la ĝenerala jar-kunveno la internacia komitato elektas el siaj membroj prezidanton, ĝeneralan sekretario kaj kasiston, kiuj kune konsistigos la ĉefestraron: ĉiujare renoviĝos unu oficio: la funkcio de kasisto en 1915, la funkcio de sekretario en 1916, la funkcio de prezidanto en 1917 kaj tiel en la sekvontaj jaroj. La elirontaj funkciistoj estos reelekteblaj. La ĝenerala kunveno krom tiuj-ĉi tri elektos anstataŭulojn.

IX. TASKO DE LA ĈEFESTRARO KAJ DE LA INTERNACIA KOMITATO.

Novan tiun-ĉi artikolon mi opinias devi intermeti.

La ordinara administrado kaj kondukado de I. K. U. E. fariĝas per la ĉef-estraro memstare.

La internacia komitato prizorgos la plenumon de la kongresaj deziresprimoj kaj kontrolos la agadon de la ĉefestraro kaj de ties funkciistoj.

X. LA GENERALA KUNVENO.

La ĝenerala kunveno de la internacia komitato okazos dum la internacia katolika kongreso de esperantistoj aŭ en kia ajn favora cirkonstanco, laŭ decido de 1' ĉef estraro, supoze ke en iu jaro ne okazus internacia katolika kongreso.

La membroj de la internacia komitato rajtos voĉdoni pri internaj aferoj, t. e. la aferoj de administrado kaj kondukado de I. K. U. E. por tiom da voĉoj kiom ili reprezentas po 100 aŭ po parto de membroj almanaŭ dek sesjaraj kaj pagintaj sian kotizaĵon: neniu komitatano donas pli ol dek voĉojn. La ĝenerala sekretario fiksos la voĉ-nombron tri monatojn antaŭ la kunveno.

Pri ne-internaj aferoj oni voĉdonos po ligo.

La decidoj estas valoraj post jeso de la plimulto de la voĉdonantoj. Blankaj voĉdonoj ne valoras.

Ĉiu internacia komitatano, kiu ne eblas partopreni la kunvenon, povos kun permeso de sia ligo, transdoni siajn rajtojn al unu el siaj kunkomitatanoj.

XI. DETALARA REGULARO. ¹⁾

Krom tiu-ĉi Statuto la I. K. U. E. havas „detalaran regularon” kiu aranĝas ĉion kio devas esti difinita por bone funkciigi la I. K. U. E. kaj kiu nenion enhavos kontraŭe al ĉi tiu Statulo.

XII. SANGŬOJ EN LA STATUTO.

La Statuto estas ŝanĝebla nur post la propono de la ĉefestraro aŭ de $\frac{1}{3}$ de la internacia komitato.

Almenaŭ tri monatojn antaŭ la ĝenerala kunsido la ŝanĝ-propono devas esti anoncata en la oficiala organo de la ĝenerala Sekretario.

La ŝanĝo nur efektiviĝos se $\frac{2}{3}$ de la rajtigita komitatanoj jesos.

¹⁾ Vidu projekton de detalara regularo p. 265—267.

XIII. ĈESIGO.

La ĉesigo efektiviĝos kun la postuloj de la antaŭa artikolo.

Okaze de interkonsentita aŭ devigita ĉesigo la ĉefestraro plenumas la likvidon kaj la disdonon de la posedaĵoj.

Tiamaniere ŝajnas al mi ke la Statulo ne ofte bezonu ŝanĝiĝi: la aferoj, kiuj necesigi povas la ŝanĝon, ni elprenis kaj kunmetis en detalaran regularon.

Antaŭe tamen ol doni detalaran regularon mi dankas la samideanojn POTHAST, SAMMER, MARQUET, BECKER, DOMBROWSKI, KOZMA, GRODECKI, LEHNER k. t. p. por iliaj afablaj leteroj pri la de mi projektita Statuto.

Lambert J. J. M. POELL, ⁽¹⁾
Prez. de N. K.

(¹) Elparolu: Pul.

4-a Nomaro de Aliĝantoj al Nia Kvina (ĝis la 18-a de Junio).

S-ro Beuve, Auxerre	Francujo.
S-ro Robert de Givenchy, Paris	Francujo.
S-ino Guivy, Paris	Francujo.
D-ro jur. G. J. Lehner, Unterregen (Ct. St. Gallen)	Svisujo.
Rev. P-ro Wenceslao Linowiecki, Sraszewo (Gub. Warszawcko)	Polujo.
Rev. P-ro Paulo Plana, paroĥestro, Vetallo (Ĝerono)	Katalunlando.
Rev. P-ro Claudio Planell, Barcelono	Katalunlando.
S-ro Manuel Prat, Olot (Ĝerono)	Katalunlando.
F-ino Marie Saunier, Puteaux (Seine)	Francujo.
S-ino Sergent, Paris	Francujo.
Rev. P-ro Jozefo Szurek, Lonczki, apud Frysztak	Polujo.
S-ino Marjo Wieczorkiewicz, Sraszewo (Gub. Warszawcko)	Polujo.
F-ino Kazimira Ziotkowska. Schlensenau	Polujo.

Monoferoj por aĉetado de Standardo kaj Memorskribaĵo lasotaj en Lourdes:

S-ro Beuve, Auxerre, Francujo	1 Sm.
S-ro Ed. Dehaillon, Vierzon (Cher), Francujo	1 Sm.
S-ro H. F. Pothast, Hago, Nederlando . . .	0 Sm. 500
F-ino J. M. E. Pothast, Hago, Nederlando .	0 Sm. 500
Rev. P-ro Jozefo Szurek, Lonczki, apud Frysz-	
tak, Polujo	5 Sm.
	<hr/> 8 Sm.
Jam ricevita . . .	40 Sm.
Sume	<hr/> 48 Sm. <hr/>

Por riparado de la tombo de abato Peltier:

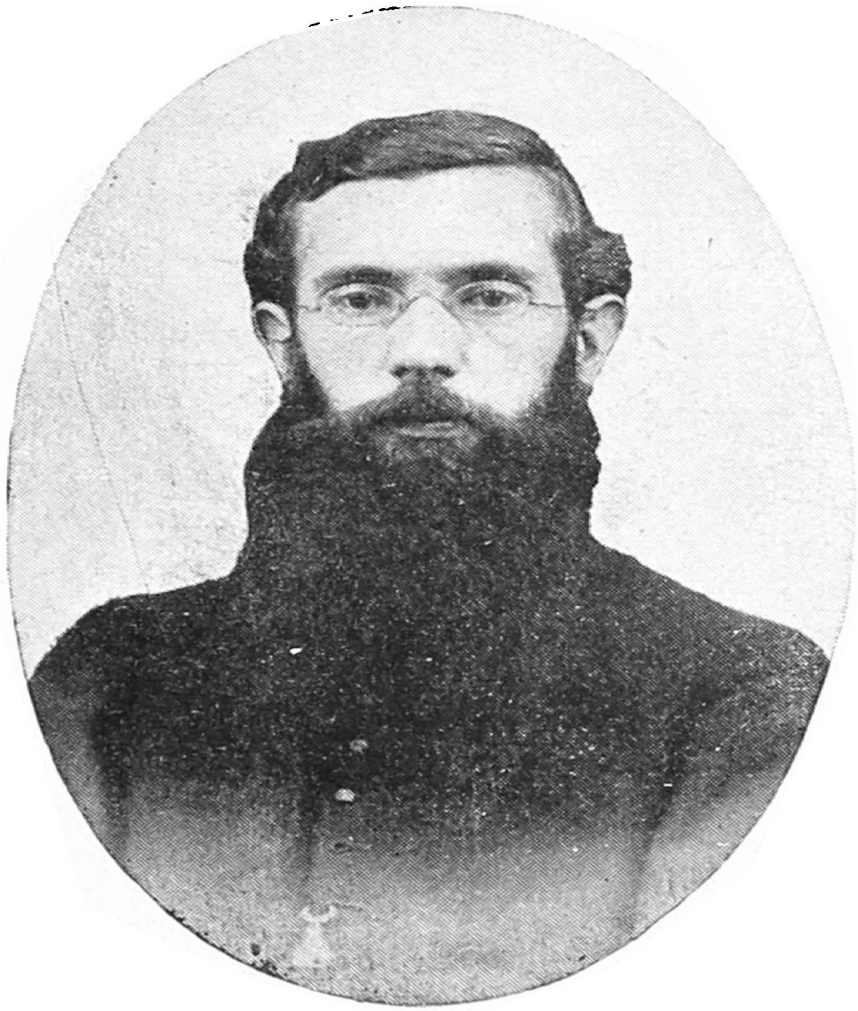
S-ro Beuve, Auxerre, Francujo	1 Sm.
S-ro Ed. Dehaillon, Vierzon (Cher), Francujo	1 Sm.
S-ro Robert de Givenchy, Paris, Francujo .	2 Sm.
Rev. P-ro Jozefo Szurek, Lonczki, apud Frysz-	
tak, Polujo	1 Sm.
S-ro Tabouret, Troyes, Francujo	0 Sm. 800
	<hr/> 5 Sm. 800
Jam ricevita . . .	27 Sm. 900
Sume	<hr/> 33 Sm. 700 <hr/>

Plie, S-ro François Daamen, Tilburg, Nederlando, sendis je favoro de la internacia honorigo de la Sankta Virgulino ĉe la 5-a Kongreso de la katolikaj Esperantistoj en Lourdes 4 Sm.

Kaj S-ino Guivy, Paris, Francujo, por ĝeneralaj elspèzoj de la Kongreso 17 Sm.

La Kastino:

F-ino M. LARROCHE,

Pastro EMILE PELTIER.

Fondinto de „Espero Katolika” kaj de la
Kat. Esp. Movado.

Mortinta kaj enterigita en Lourdes,
Febr. 1909.

P-ro AUSTIN RICHARDSON.

Unua Prezidinto de I. K. U. E.

Mortinta en Bossey (Franc.), Aŭg. 1913.

Pastro PATRICK PARKER,

(en Kilmyshall, Ferns, C-o Wexford,
Ireland),

nuna Prezidanto de I. K. U. E.

La ekskursoj de nia V-a.

AL GAVARNIE la „mirindaĵo de la Pireneoj”.

Glorigi Dion, ne estas nur surgenuiĝi kaj preĝi en la sanktaj lokoj: tio estas ankoraŭ admiri Liajn kreitaĵojn, kaj rekoni, en la majesteco kaj beleco de la naturo, la grandecon, la majestecon, kaj la tutpovecon de la Kreinto.

Pro tio, verŝajne, Dio ofte elektas la montojn, por sin manifesti al la homaro.

Vere la Sankta Virgulino mem estus malfacile trovinta pli belan, pli pitoreskan lokon ol la Pireneaj landoj, por altiri la amasojn, kaj montri al ili sian Dipatrinan bonecon.

Tial preskaŭ ĉiuj pilgrimuloj, preĝinte en Lourdes dum kelkaj tagoj, ŝatas fari ekskursojn en tiu vere miriga regiono. Tial, ni proponas ekskursojn al la partoprenantoj de la V-a.

La bela ekskurso al „Gavarnie” estas la plej inda je ilia aliĝo, ĉar ĝi rivelos al ili sitojn kaj naturajn, belaĵojn sensimilajn en Eŭropo, *ne esceptante Svislandon*.

Mi ĵus faris tiun ekskurson.

Nia simpatiinda hotelmastro S-ro LAGRANGE, kiu estas la plej afabla el ĉiuj Lurdanoj kaj estas vere *sindonema* por siaj klientoj, bonvolis min akompani, malgraŭ liaj multnombraj okupoj.

Je la 8-a matene 12-sideja aŭtomobilo alvenas ĉe la korto de la hotelo. Ni ekprenas niajn lokojn. La aliajn okupas Parizaj gepilgrimuloj, kiuj ankaŭ partoprenas la ekskurson.

La aŭtomobila korno ronkas, kaj baldaŭ ni eniras la kamparon.

Tiam komencas trapasi sub niaj okuloj kvazaŭ kinematografia filmo, kiu montras al ni *mirindaĵojn*.

Dum pli ol du horoj (la distanco inter Lourdes kaj Gavarnie estas 50 kilometrojn) ekkrioj de admiro eliras

el niaj buŝoj. „Kiel bela! Kiel bela!” Trovi pli multajn vortojn estis neebla!

Jen montopintoj tute konvritaj per neĝo. Jen sur unu flanko de la montego vilaĝetoj kvazaŭ alpenditaj, alkroĉitaj.... Jen profundegaĵoj ĉe niaj piedoj, kien aliras torrentoj kaj kaskadoj kiuj, kun senĉesa bruado, falas el 80 aŭ 100 metroj. Jen rokegoj, kiuj havas plej fantomajn formojn! Jen pontoj malpezaj, tie kaj tie disĵetitaj super la abismoj! Ho beleco de la naturo! Ho potenco de Dio!

Mi pensis al vi ĉiuj, ho feliĉaj vizitontoj de tiuj mirindaĵoj..... Mi pensis al vi, Nederlandaj amikoj, kiuj ne ankoraŭ vidis montojn! Al vi, ho hispanoj kaj francoj al kiuj kunapartenas la Pireneaj lelaĵoj; al vi Svisoj, juste fieraj pri viaj admirindaj montoj, sed eble *emaj* opinii, ke, alilande ne ekzistas tiel belaj sitoĵoj.... Kun kia plezuro ni ĉiuj kun larĝaj aŭtomobiloj ornamitaj per Esperantaj flagetoj, je l' vento flirtantaj, ni kune trairos tiun ĉi saman vojon, la 17-an de Aŭgusto....

Krom la naturaj belaĵoj, historiaj memoraĵoj tre karaj al la tuta kristanaro plenigas la penson. En la regiono mem, kie nun trakuregas nia aŭtomobilo okazis grandaj bataloj inter la kristana armeo, komandata de la „blankbarba imperiestro” Karlomagno, kaj la Mahometanoj, tiam mastroj en Hispanujo.

Tie okazis la faktoj rakontataj en tiu admirinda franca epopeo, kiu estas la *Chanson de Roland*. ⁽²⁾ Jen, antaŭ ni, la „breĉo” (t. e. la fendaĵo de l' roko) farita de Rolando, nevo de Karlomagno, per sia glavo „Durandal”, kiam mortonta, li volis ĝin detrui por ke ĝi ne apartenu al „paganoj” aŭ al perfiduloj..... Jen la loko kie, vidante sin atakata de grandega malamika armeo, li sonigis sian kordon tiel forte, ke disrompiĝis la vejnoj de lia kolo.

.

Je la 11-a horo, ni alvenis al vilaĝeto Gavarnie.

(2) Tiun verkon, la plej antikvan en la franca literaturo, talente Esperantigis D-ro Noël.

Ni unue tagmanĝis, interkonatiĝante, kaj interŝanĝante niajn impresojn.

S-ro LAGRANGE, trovis, ke, por „malsekigi” la rostitan kokinon kaj aliajn bongustaĵojn, kiujn li alportis por ni el Lourdes, ordinara vino ne sufiĉas . . . Ĉu hodiaŭ 24-an de Junio, ne estas la festotago de S-ta Johano Baptisto, lia amata patrono? . . .

La korkoj bombe eksaltas ĝis la plafono; la glasoj de ĉampano sin gaje intertuŝetas, kaj verŝas en niajn membrojn novan forton, kiu helpas al ni, por pli sukcese surgrimpigi la monton . . .

. . . La manĝo estas finita. Mi aĉetis stikon, bone ferigitan, la sinjorinoj luprenis azenetojn, kiujn ili graciplene sidrajdas. La tuta karavano nune sin direktas al la „Cirko”.

Post unu horo kaj duono de marŝado, ni fine alvenas. Altega duonrondo staras antaŭ ni. El kvarcent-metroj da alteco spruĉas akvofaloj, — ili estas pli ol tridek! — kiuj falas teren kun tondra bruego . . .

Dum la azenkondukistoj gardas en la hotelo sidante tie la azenojn, ni ĉiuj malrapide piediras kaj algrimpas, ĝis loko kie troviĝas dikega tavolo de eterna neĝo . . .

Subite, la gajeco de la sinjorinoj sin montras sub tute neatendita formo . . . Dum, alveninte la unua sur altaĵon mi el tie invitas la aliajn persojn sekvi min, pluvo de neĝbuloj, ĵetitaj de virinaj manoj falas sur min, aŭ pli vere cirkaŭ mi . . . Mi devas min defendi per samaj bataliloj, kaj, dum duono da horo, la neĝbatalo daŭras . . . Vintra amuzaĵo neordinara en Junio! Nenio malhelpas al la Esperantistoj helpi tiamaniere al la digestado, en aŭgusto proksima, — kaj eĉ forporti, kiel memoraĵon, iomete da Pirenea neĝo en siaj poŝoj, se ili deziros

Pri la beleco de l' cirko mem, mi volas nenion diri, ĉar estos tro malproksime de la realeco, kaj mi preferas, karaj kongresontoj, lasi al vi la tutan ĝuadon de tiu ekskurso vere mirinda.

Kiam ni revenas, vespere admirante denove la sitojn, ni renkontis sur nia vojo nekalkuleblajn ŝafarojn irantajn al la monto por pasigi la someron.

Ĉiu ŝafo havas, pendite ĉe l' kolo, kupran tintileton. Ĉar la tintiloj estas diverse grandaj kaj diverssonaj, veran muzikistaron oni aŭdas tra la verdaj herbejoj de la monto gviditan de pirenea paŝtisto kun sia karakteriza „bireto” sur la kapo.

Je la 6-a vespere, la karavano revenis al Lourdes. Je la noktigo, dum mi partoprenis al la „procesio kun lumoj” mi dankis Dion kaj la sanktan Virgulinon pro tio, ke, por la pilgrimuloj de Lourdes, ili preparas ne nur la internajn ĝojojn de la spirito, sed ankaŭ la purajn kaj altigajn plezurojn, kiujn donas al la animo la kontemplado de la naturo. Estu ili laŭdataj unufoje pli por tio!

Cl. COLAS.

Pri nia ekskurso al Gavarnie.

Dank' al la frueco de la klopodoj kiujn mi faris antaŭ la „sindikatiĝo” de la aŭtomobilistoj de Lourdes, la prezo de la ekskurso al Gavarnie (106 kilometroj) estos nur *10 frankoj* po persono por la partoprenantoj de nia V-a. Por la manĝo, niaj afablaj hotelmastroj preparas, sen plua pago ol por kutimaj *en-hotelaj* manĝoj, la plenan tagmanĝon uzotan en Gavarnie, kun ĉiuj necesajoj.

Al Grotoj de la Reĝo.

La grotoj de la Reĝo sidas je tri kilometroj de la baziliko de Lourdes. Tra bela vojo, agrable ombrigita, la aŭtomobilo rapide transiras tiun malgrandan distancon, kaj baldaŭ la vizitantoj eniras en tiujn mirindajn grotojn.

Dum unu horo kaj duono, oni admiras, ĉe tiu du kilometra subtera vojaĝo, strangformajn rokojn, purakvan lageton, blankajn *stalaktitojn*, strangformajn rokojn, purakvan lageton, superetaĝajn galeriojn, k. t. p.

Por ke neniu el tiuj naturaj kuriozaĵoj malaperu je niaj okuloj, la posedantoj de tiu groto dissemis en ĝiaj kavaĵoj centojn da elektraĵ lumigiletoj.

Claudius COLAS.

DETALARA REGULARO.

ARTIKOLO 1.

Kiam en iu lando la abonintaro de E. K. estas de pli ol 19 personoj, I. K. U. E. klopodos interrilatigi ilin por formi *regionan aŭ landan ligan*.

ARTIK. 2.

Rilate al la *kongresoj* kaj al la *informejoj* I. K. U. E. stariĝos speciala regularo.

ARTIK. 3.

Se I. K. U. E. intencas fari *enketon*, ĝi klopodos tion pere de la regionaj aŭ landaj ligoj. La elspezoj de tiuj-ĉi ligoj estos redonataj.

ARTIK. 4.

Krom la Anaj-Ligoj kaj la memstaraj anoj, I. K. U. E. konas „*Favorantojn*”, t. e. personoj aŭ ne esperantistaj ligoj, kiuj jare pagas minime 5 Sm. Ilia nomo ĉiujare estas publikigota, almenaŭ se ili mem ne kontraŭstaras, kaj, se ili esprimas la deziron, E. K. estas senpage sendata al ili, kondiĉe ke ilia mondonas estas almenaŭ la duoblo de la jarabono de E. K. Favorantoj, ne havante tamen rajton de voĉdono en la kunvenoj de I. K. U. E., povas partopreni en la diskutado.

ARTIK. 5.

Se eble monhelpante la verkistojn, I. K. U. E. ebligos la *eldonon* de Katolikaj verkoj, revuoj k. t. p.

ARTIK. 6.

La aliĝintaj ligoj pagantaj la kotizon *aldonu membroliston*, kiel eble plej kompletan kun la adresoj kaj la metioj.

Ankaŭ la memstaraj anoj en tiu-ĉi landoj, kie ne estas aliĝinta ligo, anoncu sian *kompletan adreson*, sendanti sian kotizon.

ARTIK. 7.

La kotizo, kiu estas minimume 10 spesdekojn jare pro

liga membro, kaj kiu po memstara ano, estas minimume la abonmono de E. K. kaj plue 20 spesdekojn, *en ĉiu ĝenerala kunveno de I. K. U. E. estas fiksata.*

Oni pagos per poŝtmandato aŭ pere de la ĉekbanko Esperantista.

ARTIK. 8.

La ĉef-estraro, t. e. kune la prezidanto, la sekretario kaj la kasisto, aŭ iliaj anstataŭantoj, estu *la raitigito de I. K. U. E.* tiel en ordinaraĵoj kiel en juĝejaĵoj aferoj.

ARTIK. 9.

La ĉefestrara tasko estas la kondukado I.K.U.E. al ĝia celo (II) per la rimedoj de art. (III) de la Statutoj; la preparado de la ĝenerala kunveno kaj la plenumo de ties akceptitaj deziroj.

ARTIK. 10.

La *prezidanto* direktu ĉiujn kunvenojn kaj li signu la oficialajn dokumentojn, kiuj ne apartenas al la ordinara korespondado de la sekretario aŭ de la kasisto.

La *ĝenerala sekretario* estas la korespondanto por la ĉefestraro, por la internacia komitato kaj por la ordinara I. K. U. E.-aferoj. Li havu la arĥivon kaj donu ĉiujaran raporton pri I. K. U. E. en la ĝenerala kunveno kaj en E. K. Li faru raporton detalan de la kunvenoj, de la ĉefestraro kaj de la int. komitato. Li alvoku, raitigita de la ĉefestraro, la kongresojn kaj la ĝeneralan kunvenon.

La *kasisto*, kontrolata de la aliaj ĉefestraranoj, administru la en-kaj elspezojn: en E. K. li raportu pri la pagintaj kaj ne-pagintaj ligoj kaj memstaroj anoj. En ĝenerala kunveno li legu raporton de la kaso kaj prezentu budĝeton.

La *elspezojn* por la kondukado kaj la administrado de la I. K. U. E. per la ĉefestraro pagu la kaso de I. K. U. E.

ARTIK. 11.

Tri monatojn antaŭ *la ĝenerala kunveno la agendo* estu publikigata de la sekretario kun la nomoj de la internaciaj komitatanoj kaj ilian voĉnombron, en E. K. En la sekvanta monato la aliĝintaj ligoj rajtos proponi *kandidatojn por la*

elironta funkciisto de la ĉefestraro. La ĉefestraro esploru, ĉu la kandidatoj eble akceptos elekton kaj la sekretario publikigu la alfabeto metitajn nomojn en la lasta E. K. numero antaŭ la ĝenerala kunveno. Se ne estas proponataj kandidatoj, la eliranto sen elekto restu en sia funkcio. En la ĝenerala kunveno okazos diskuto pri la kandidatoj, se pli ol unu estos proponata.

Se intertempe iu funkciisto eksigos, la pli maljuna de la anstataŭuloj anstataŭas lin ĝis la ĝenerala kunveno, en kiu okazos elekto.

La voĉdonoj pri personoj fariĝu skribe.

ARTIK. 12.

Nek la aliĝintaj ligoj nek la memstaraj anoj rajtas *kontraŭstari* la I. K. U. E. aŭ ĝian ĉefestraron aŭ ĝian Intern. komitaton *per juĝa oficejo*.

ARTIK. 13.

Ĉiu *oficiala komunikaĵo* de I. K. U. E. troviĝu en E. K. Aliĝinta ligo pagu du abonojn por siaj du intern. komitatoj.

Preteksto de ne-scio de iu oficiala komunikaĵo en E. K. publikigita, ne valoras iam.

ARTIK. 14.

Pri kazoj, *pri kiuj ne decidas* la statuto de I. K. U. E. aŭ tiu-ĉi detalara regularo, la ĉefestraro decidu, ĝis la ĝenerala kunveno, kiu decidus en apelacio.

ARTIK. 15.

Ŝanĝojn en tiu-ĉi detalara regularo povos fari la internacia komitato kaj ankaŭ la ĝenerala kunveno, kondiĉe ke la plimulto de la voĉdono deklaras la necesecon de la ŝanĝo. Samtempe la dato de la komenciĝo estos fiksita.

Lambert J. J. M. POELL.

Kroniko de I. K. U. E.

LA PENTEKOSTTAGA KUNVENO DE LA GERMANAJ I. K. U. E.-anoj EN LEIPZIG.

Dum la 18-a Germana Esperanto-Kongreso en Leipzig la bavara, okcidentgermana kaj saksa landligo de I. K. U. E. aranĝis apartan kunvenon.

Laŭ katolika kutimo la aranĝo estis malfermata de matena *Diservo* en la St. Laurentiuspreĝejo. Nia estiminda samideano, preposto BECKER-BROMBERG, diris la Sanktan Meson kaj predikis esperante pri la granda pentekosta miraklo, dirante, ke nia katolika eklezio ne estas malamiko de Kulturo. ¹⁾

Pli malfrue niaj samreligianoj ĉeestis je la *solena kongresmalfermo* en la librometia domo. La rezulto de la malferma kunsido montris klare kaj evidente, ke en Germanujo la disvastigado de Esperanto ĉiam pli kaj pli progresas, dank' al la senlaca fervoro de niaj Germana Esperanto Asocioj; dank' al la prudenta subvencio de la urbaj kaj ŝtataj estraroj (634 personoj estis enskribitaj en la listo de la kongres-gepartoprenantoj!).

Post komuna tagmanĝo en la „Gutenbergkelo” komenciĝis tie la aparta kunsido de I. K. U. E.

La saksa ĉefdelegito de I. K. U. E., S-ro grafa *prevatsekretario* SAEMMER Wechselburg, *malfermis la kunvenon* per la katolika saluto kaj bonvenigis la samkredanojn el Leipzig, Dresden, Chemnitz, Berlin, Augsburg, Halle, Oldenburg, Breslaŭ k. t. p. Tiam oni elektis unuvoĉe S-ron *preposton* BECKER *kiel prezidanto* kaj S-ron inĝenieron FROMM Charlottenburg *kiel sekretario* de la kunveno.

Laŭprograme nun parolis samideano, grafa sekretario SAEMMER, pri *la valoro de esperanto por la katolika eklezio*. Inter aliaj diris la parolinto la jenan:

¹⁾ Tiu prediko jam estas presita en la Esp. gazeto „Ĉirkaŭ la la Mondo”, no. 56 (Julio 1914), p. 161. Noto de la Redakcio.

Diversaj internaciaj ligoj jam volas profiti de la mondhelplingvo Esperanto. Ili ne nur uzas Esperanton kiel internacian interkomprenilon, sed ili ankaŭ volas aligi novajn anojn per la helpo de la esperanta literaturo. inspirante ĝin per framasonaj, aŭ socialistaj, monistaj kaj teozofiaj ideoj. Hodiaŭ oni jam devas diri, ke ne malmulte de la esperantaj verkoj enhavas danĝerojn por la kredo, por la moralo de nia samreligiana legantaro. Estas absolute necese por la katolikaj esperantistoj, ke ili ankaŭ uzu Esperanton kiel batalilon laŭ la ekzemplo de la malkredanoj. Katolikoj de ĉiuj landoj, unuiĝu sur la neŭtrala fundamento de Esperanto sub la standardo de I. K. U. E.! La lasta parto de la parolado traktis pri la ĉefaj celoj de nia I. K. U. E., kiuj vere meritas la plenan helpon de niaj germanaj samkredanoj.

Post finiĝo de ĉi tiu parolado la bavara ĉefdelegito de I. K. U. E., *S-ro redaktoro SCHOLZ Augsburg*, raportis pri la *situacio de I. K. U. E. en Germanujo* kaj pri la oficiala liga gazeto „*Germana Katoliko*”. La parolinto konstatis la malĝojigan fakton, ke la I. K. U. E. en Germanujo ĝis nun ne havas la dezirindan disvastiĝadon. Ofte ankaŭ la katolika pastraro kaj la altrangaj katolikaj laikoj ne havas sufiĉan ĝustan komprenon por la altŝatindaj celoj de I. K. U. E., kvankam Esperanto ja povus esti de vere granda profito por la katolikismo, kiu etendas sin sur la tuta terglobo. La oratoro fermis per la deziro, ke la germanaj katolikoj fidele kuniĝu sub la flago de l’ verda stelo en la signo de l’ espero!

Tuj post kiam la prezidinto estis dankinta al la du paroladistoj, komenciĝis la longedaŭra *laborkunsido*, en kiu oni pritaktis la *proponojn, faritaj de la svisa, bavara kaj saksa landligoj* de I. K. U. E.

Inter alie oni decidis la jenan:

1. eldoni propagandan sciigilon (Flugblatt) de I. K. U. E. por la germanaj katolikoj,
2. elekti komisionon por la redakcio de nia liga gazeto „Germana Katoliko”.
3. plibonigi la rilatojn inter la diverslandaj I. K. U. E.-

anoj per elektado kaj nomado de eksterlandaj delegitoj de I. K. U. E.

4. fondi prusan landligon de I. K. U. E.

5. krei ĉefkomitaton por la germanaj landligoj de I. K. U. E.

6. krei komunan regularon por la germanaj landligoj de I. K. U. E.

Kontente ni povas pripensi la rezultaton de la labor-kunsido kaj kun freŝaj fortoj ni volas labori en la signo de l' kruco por la altaj celoj de nia karega I. K. U. E.!

FR. SAEMMER,
grafa privatsekretario.

Wechselburg, la 15-an de Junio 1914.

I. K. U. E. EN AŬSTRIO.

„Dio Sinjoro, benu nian karan lingvon!”

Prediko dirita en *Franzensbad* de P. Georgo PLANK el EGER, pastro de la ordeno de kavaliroj kun la kruco kun ruĝa stelo.

Dum la Pentekosto-dimanĉo okazis en la fame konata kuracloko *Franzensbad* (Aŭstrio-Bohemio) la solena malkovro de la unua sur la mondo monumento por la honoro de nia majstro D-ro ZAMENHOF. La katolikaj partoprenantoj en tiu festo, sed ankaŭ alireligianoj vizitis la sanktan meson en la katolika preĝejo, kiun diris pastro-esperantisto en la proksima urbo EGER, P. Georgo PLANK, el la ordeno de kavaliroj kun la kruco kun ruĝa stelo. Kvankam nur de mallonga tempo estante adepto de nia kara lingvo, li tamen jam mem estis verkinta tekston por prediko, kiun li diris dum la meso post la evangelio, sur la predikejo, kaj kiu vere edifis la aŭskultantojn. Ni komunikas jene al niaj legantoj liajn vortojn, ĉar ĝis nun ankoraŭ ne tre ofte okazis predikoj diritaj en Esperanto kaj ĉiu el ili povas esti modesta modelo por predikontoj. P. PLANK submetis al sia prediko jenan tekston el la historio de la Aposto-

loj, prenitan el la evangelio de la Pentekosto-festo: „Kaj ĉiuj estis plenigitaj de la Sankta Spirito.” Tiam li diris:

„Karaj gefratoj en Kristo! Granda multhoma urbo! Meze de la urbo bruego kaj afluo de popolo. Unuj estas alportantaj brikojn, kalkon, sablon kaj lignojn, aliaj estas farantaj trabaĵojn, triaj estas konstruantaj fundamentajn murojn por konstruaĵego. Kien ajn vi rigardas, ĉie vi ekvidas rapidegon, kvazaŭ la faraĵo estu finota ankoraŭ ĝis vespere.

Kia afero? Kion intencas tiuj homoj?

Ili konstruas turon, altegan, atingontan la nubojn. Ili intencas glorigi sian nomon, antaŭ ol ili disiros ĉiujn landojn. Ĝis nun ili ĉiuj estas unu familio kaj havas komunan lingvon. Sed subite — konfuzo! La konstruaĵo ne estas finita, unuj plu ne komprenas aliajn; ili ĉesas konstrui kaj disiras ĉiujn landojn de la mondo....

Ni iru el Babilono alian urbon! Jeruzalemo estas plena de fremduloj el ĉiuj landoj. El Persujo ili alvenis, el Medujo, Arabujo kaj Mezopotamio, el Malgranda Azio, el Pontuso, el Kapadocio kaj Pamfilio, el Libio kaj Kretujo kaj el la malnova Romo.

Nun ili aŭdas uraganan bruadon plenumantan la domon, kie unuiĝis la apostoloj de Kristo. Are ili tien rapidegas kaj miregas, ke simplaj fiŝistoj predikas pri la Savinto de l' mondo. Krom sia gepatra lingvo ili ne lernis alian, tamen — ĉiu bone komprenas la fiŝistojn!

Kiamaniere, karaj gefratoj en Kristo, ni klarigos al ni tiujn du miraklajn okazintaĵojn en Babilono kaj en Jeruzalemo? Kial estis komence la homoj unu familio, harmoniaj, kial ili ĉiuj parolis unu saman lingvon kaj kial estiĝis la multoblo de lingvoj okaze de la konstruo de l' Babilona turo?

Tion kaŭzis la spirito de fiereco ribelinta kontraŭ Dio! Tiu spirito naskis konfuzon kaj malpacon inter la homoj. Kaj tio daŭris ĝis la unua kristana Pentekosto.

La apostoloj de Kristo kunestas en la sankta vespermanĝejo; ilia majstro plu ne estas ĉe ili, sed Li promesis

sendi al ili la Parakleton, la Spiriton Sanktan, la Spiriton de Amo. Preĝante ili atendas Lin kaj ricevas Lin, ekkoneblan per ventegobruo kaj per ardaj langaj.

„Kaj ĉiuj estis plenigitaj de la Sankta Spirito kaj komencis paroli diverslingve.”

Kia grandega miraklo — tiu miraklo de l' Sankta Spirito! La celo de tiu miraklo estis, laŭ la deziro de Dio, unuiĝi ĉiujn diverslingvajn popolojn en la kredo je Kristo. Malbona spirito disigis la homaron en Babilono, la Sankta Spirito reunuigis ĝin en Jezuzalemo: La Sankta Spirito do estas la donacanto el ĉielo, de kiu venas ĉiu vera surtera unueco. Tiu ĉi Spirito estas la spirito de amo, kiu montras al ni en ĉiu homo nian fraton, egalan fraton, liberan fraton.

La ĉefa kaŭzo de malamo estas tre ofte la nekono de fremda popolo. Tiu nekono naskas unue indiferecon kaj poste malamon. La antikvaj Romanoj uzis saman vorton por diri „fremdulo” kaj „malamiko.” Vi scias ankaŭ, karaj gefratoj, la precipan kaŭzon de tiu nekono: ĝi estas la diverseco de lingvoj.

Ĉu ne ekzistas rimedo kontraŭ tio? Ni diru: ĝis nun ĝi ne ekzistis. Sed depost dudeksep jaroj ni havas rimedon por interkompreno de ĉiuj nacioj sur la mondo, rimedon facilan, kiun povas uzi ĉiu, ne nur klera filozofo, sed la plej humila laboristo. Kaj tiu rimedo estas nia kara lingvo, nia Esperanto. Nia kongresoj montras al ni, ke nun, dank' al Esperanto, ĉiu homo, kiu ĝin volas, povas interrilatati kun ĉiu, ke lingvaj baroj plu jam ne ekzistas!

Tiu rimedo certe estas donaco de Dio; la sankta Paŭlo ja skribis, ke ĉiu bona donaco venas de Dio, de nia Patro. Nia kara majstro, D-ro ZAMENHOF, estas unu el la elektitoj de Dio, per kiuj la bona Dio komunikas siajn donacojn al ni homoj. Viro tiom modesta, kiom klera, li humile konfesas, ke li estas nur ilo en la manoj de Dio. Laŭ la deziro de nia majstro ni uzadu, karaj gefratoj, Esperanton, por konatigi parole kaj skribe kun multaj fremduloj. Ju pli vi havos amikajn interrilatojn kun fremduloj, des pli vi estos bonaj esperantistoj, des pli vi laboros por plenumo de la ordono de nia Dio-Majstro: Amu vin reciproke!

Ni turnu nin, karaj en Kristo, al tiu Dio-Majstro, dirante al Li korege:

„Dio Sinjoro, Vi ordonis al ni, ami unu la alian. Ni volas plenumi tiun Vian dolĉan ordonon — benu nin — helpu nin! Benu principe nian karan lingvon; ni volas sanktigi ĝin por amo, per paco internacia!”

„Ho Dio, tiu benata lingvo disvastiĝu pli kaj pli en ĉiu lando de la mondo! Ke baldaŭ ĉiu homa kreitaĵo povu per ĝi frate interrili, ke per ĝi Via sankta nomo kaj Via vera religio povu iĝi konataj kaj amataj sur la tuta mondo!”

„Kaj Vi, sanktega virgulino Mario, preĝu por nia kara lingvo, ke baldaŭ oni kantu Esperante en ĉiu lando sur la tuta tero Viajn laŭdojn kaj la laŭdojn de Via Dio-filo Jezuo Kristo! Amen.”

Por kompletigi nian raporton pri tiu Pentekosta Diservo en Franzensbad, ni devas aldoni ankoraŭ, ke oni kantis la esperantajn kantojn religiajn „Ni volas Dion” kaj „Ave, Mario” laŭ tekstoj presitaj kaj disdonitaj same kiel la tekstoj de la preĝoj dirataj post la fino de la sankta meso. Ĉiujn ceestantojn vere edifis la penso, ke la prediko, la kantoj kaj la preĝoj en unu sama, nia kara lingvo efikis sammomente al la koroj de germanoj, ceĥoj, poloj, italoj, hungaroj kaj sentigis al ili unuecon, kian sentigas cetere nur nia sankta katolika religio dum komuna Diservo! La fervora apostolo de Esperanto en pastra vesto, kiu tiel bone ĉion estis aranĝinta, meritas do koran dankon por liaj klopodoj kaj ĉiean imiton. Joŝo.

ESPERANTO-TAGO DE „NEDERLANDA KATOLIKO” en Oisterwijk.

La tria Esperanto-tago, okazinta la 28-an de Junio en la ĉarma vilaĝo Oisterwijk, estis ne pli perfektigebla festo por Esperantistoj kaj propagando por Esperanto. Mallonge; Matene ni ĉeestis la S. Meson kantitan de la religia konsilanto de la Grupo de Oisterwijk, P-ro LAMERS; predikis

P-ro POELL. Poste — kronikistoj atentu pri tiu ĉi malofta okazintaĵo! — la Esperanto-estraroj estis akceptitaj *oficiale* en la komunumdomo, kie *la urbestro* S-ro KEIJZER bonvenigis nin en flua kaj korekta **Esperant-lingva** alparolado (okazaĵo unika en la historio de Esperanto en Nederlando). Poste okazis salutkunveno, post tio la komana tagmanĝo, dum kiu aŭdiĝis koncerto. Post tio promenado tra la arbaroj de Oisterwijk, kie okazis grandaere la propaganda-kunveno kun koncerto; paroladis P-ro LINNEBANK en nederlanda lingvo kaj S-ro PASTOOR en Esperanta lingvo. Vespere finiĝis la festo kaj ĉiu el la proksimume 200 ĉeestantoj foriris kun la impresoj, ke li travivis unu el la rakontoj de „mil kaj unu noktoj”.

En Oisterwijk, kie la juna sed agema grupo sukcesis organizi tian Esperanto-tagon, dank’ i.a. al S-ro NOUWENS kaj la Fraŭlinoj tieaj, vojaĝantaj Esperantistoj de nun trovos samideanojn afablajn, pretajn por vidigi al ili la famekonataj naturbelaĵoj de Oisterwijk; pecipe la enarbaraj lagoj („Vennen”) estas tipaj kaj nenie troveblaj tiel pentrindaj kaj allogaj. Fremdlandaj samideanoj, vojaĝante en Nederlando, ne forgesu viziti Oisterwijk, la „Godesberga hejmo” de Nederlando.

D-ro SMULDERS.

Pri l’ Antialkoholismo.

En 7-a numero de la „Korespondgazeto por la aŭstria pastraro katolika” publikigis S-ro Matthaeus KURZ, teologa profesoro, tre interesan artikolon pri kvar specoj de l’ antialkoholismo: katolikaj, protestantaj, framonaj kaj sciencistaj. Sed nin pli multe interesigos la rimarkindaj pruvoj, kial katolika antialkoholismo la unike prudenta kaj argumentita estas, kaj kio povus malutili al nia abstinencmovado.

Unualoke ni citos el regularo de S-ta Benedikto ĉapitron titolitan: Pri la mezuro de l’ trinkaĵoj. „Ĉiu ricevis

de Dio sian propran donacon: la unua tian, la dua alian.” (I Kor. 7, 7). Kaj tial nur kun certa timo ni povas decidi la kvanton de vivrimedoj por la aliaj (kunfratoj). Sed konsiderante la kripoleon (moralan t. e. la malfortan volon) de l' malsanuloj ni opinias, unu „hemina” ($\frac{1}{2}$ da litro) da vino sufiĉos al ĉiu apartulo kiujn tamen Dio per abstinenco dotis, ĉi tiuj ja devas scii, ke ili ricevos sian propran premion”. — Tiom S-ta Benedikto pri l' antialkoholismo. Ni vidas ĉi tie nek severan kondamnon de l' alkoholuzado nek mokatan abstinencan.

Kaj vere, el ĉi tia vidpunkto, vidpunkto katolika, ni facile komprenas la evangeliajn okazintaĵojn, ekzemple la edziĝan feston en Kanaa, la lastan Vespermanĝon; ni komprenas Kristan decidon uzi ĉe la meso nur fermetitan (sekve alkoholon enhavantan) vinon, kiu decido jam dum du jarmiloj estas aplikata en Eklezio. Kiel ĉiam, gardas sin nia Eklezio ankaŭ ĉi-tiufoje ordoni ion kontraŭ homa naturo, ion kio superas homajn fortojn, unuvorte ion al homo nepoveblan. Abstinenco de drinkaĵoj do ĝis nun ne estas ordonita kaj neniam al ni katolikoj ordonita estos; ĝi estas nur rekomendata kiel utila, kiel ĉiu bona ago. Ni rigardu nur, ĉu l' Eklezio ordonas al studentoj: vi devas esti sacerdotoj! — aŭ al fraŭlinoj: vi estu monaĥinoj!... Neniel! Kaj malgraŭ tio miloj de junuloj studas teologion, miloj de ĉastaj fraŭlinoj sekvas la ekzemplon de l' ĉiela Fianco. Kial?... ĉar la S-ta Spirito, kiu ĉiam en Krista Institucio agadas, kiu inspiras Petran posteulon, tiu sama Spirito S-ta elektas inter katolika junularo indulojn, parolante al ili per interna voĉo de l' graco kaj kondukante ilin al celo ofte meze de plej malfavoraj cirkonstancoj. La S-ta Spirito estas diamo; kaj la diamo ekflamigas la korojn de l' elektitoj kaj ekscitas en ili mirindan volfortecon por oferi ĉion karan al Kristo, por savigi homajn animojn-mallonge: por fari ĉion kio superas ordinarajn devigojn. Nenia devigo, nenia ordono — kaj tamen... Ankaŭ la tutabstinenco de alkoholaj trinkaĵoj ne estas devigo — kaj tamen kiom da katolikaj asocioj abstinencaj jam ekzistas! La diamo tion ĉi efektivigas, la peno de perfektaj animoj similiĝi al

Kristo!! Tian altegan celon de la abstinenco oni trovas nur en katolika Eklezio. La ŝtaligo de karakteroj, la sano, la familia feliĉo — kvankam por si mem altaj celoj kaj gravaj profitoj el abstinenco — havas por ni katolikoj malpli grandan valoron.

La antialkoholismo do estas de l' Eklezio nur rekomendata kaj neniel ordonita. Sur tiaj fundamentoj bazita abstinenco katolika daŭros kaj kreskos, ĉar la libervoleco — neniel tamen devigo aŭ iu ordono — kondukos al abstinenca militistaro ĉiam novajn volontulojn.

Nun la dua demando: kio povas pleje malutili al katolika abstinencmovado? Ne serĉante aliajn kaŭzojn ekstere, sed antaŭ ĉio ĉe ni mem, ni devas respondi: Troa fervoro kaj nesagema fiereco. — Inter niaj samreligianoj ni renkontas ofte fervorajn abstinenculojn, kiuj rigardas alian homon kiel jam al inferaj suferoj kondamnitajn, ĉar tiu uzadas ankoraŭ trinkaĵojn. Mi mem estas aŭdinta la esprimon de unu severa abstinenculo diranta al sia tablonajbaro: „mizera neabstinenculo!” Ĉu tiamaniere ni konvertos iun kaj favorigos lin al nia ideo? Neniel! ĉar tia „kompatinda” malriĉulo pensos: „vi estas fiera pro via abstinenco kaj kondamnas min mezure trinkantan; se vi tia estas, estas aliaj ankaŭ kiel vi; mi malamas vin abstinenculojn kaj mi mem restas modera trinkulo; bonvolu, sinjoro antialkoholisto, scii, ke perfekta estas ne la fiera abstinenculo sed kiu sian proksimulon amas!” Kaj prave, kvankam logiko ĉi tie ne estas preciza. Ni katolikoj scias certe, ke antaŭ Dio valoras la abstinenco, se ĝi elfluas el diamo. Kaj ni amas Dion, se ni proksimulojn amas. Kiel tamen povus ni diri: Dio, mi amas vin: mi ne uzas alkoholon... — se ni aliflanke kondamnas nian fraton?! Ni sciu, ke unua-vice la humileco kaj proksimulamo, kaj poste nur la antialkoholismo valoras iom. Tia radikala konvertado estas forĵetinda, kiom forĵetinda estas fiereco je propra perfekteco. Ni volu unue niajn kunhomojn ami kaj nur tempofluante montri al ili per nia ekzemplo, kiel bone estas, se ni ankaŭ moderan alkoholuzadon, ankaŭ la lastan guton de l' alkoholo oferos pro diamo kaj poste por atingi ĉiujn

Lia Episkopa Moŝto Mons. SCHOEPPER.

Episkopo de Tarbes kaj Lourdes.

efikaĵojn bonajn, kiuj memkompreneble abstinencon sekvas. Ni pripensu ankaŭ, ke la antialkoholisma vojo ne estas la sola kondukanta al ĉielo kaj ne forgesu tion ĉi: pli bone resti modera trinkanto ol malestimi aliajn kun abstinenco. Amo kaj bona ekzemplo estu niaj propagandiloj! Niajn proksimulojn amante, ni alvenos al perfekta diamo kaj tiam ni estos certigitaj, ke ni rektan vojon iras; kaj tiam ni povos esti fieraj, kvankam neniam certaj, tamen almenaŭ esperantaj — ke ni perfektigas!

S-ta Kruco, 7-IV-'14.

Fra EUGENIO.

La Ateisto.

De Rikardo de Kralik, Wien.

Ateisto migradis de loko al loko
Kaj kie publikon atingis la voko,
Li pruvis al burĝo kaj al kampisto
La klaran neebulon de Dio-ekzisto.
Jen, venis li en vilaĝon migrante,
Kaj al la tieaj homoj dirante
Doktrinon sian, obstine insistas:
„Argumento, ke vere Di' ne ekzistas,
Estas, ke Li pro kolero, ĉagreno
Pri mia kontraŭ Li sinteno
Certe jam estus malsupren sendinta
Anĝelon, kiu la buŝon frapinta
Estus al mi, ĉar Lin ĉiuhore
Mi neniigas ja tiel tutkore.
Ĝis nun ne aperis tia vangofrapisto:
Sekve: iluzi' estas Dio-ekzisto!”
Jen paŝis al tiu kuraĝa ateisto
El aŭskultantoj fortika kampisto,
Donis fortan vangfrapon al li,
Diris: „Sinjor', la anĝel' estas mi!”

Tradukis el germana lingvo:
JOH. SCHRÖDER, Wien (Aŭstrio).

LA GEINFANOJ DE LA NEĜO.

Karnavala Rakonto

de F. FINN, S. J.

(*Fino*).

„Tereso”, li respondis, „eble ni perdiĝos, sed mi zorgos pri vi. Ĉu vi fidas min, fratineto mia?” Kaj Johano klinis sian kapon kaj maltrankvile rigardadis Tereson el la okulojn.

La fratino, kiel respondo, ĵetis siajn brakojn ĉirkaŭ lian kolon kaj kisis lin. Poste, konsciante grandan respondecon, li antaŭen iris.

„Memoru, Tereso, hodiaŭ estas karnavalo, — la lasta tago. Morgaŭ estos cindra merkredo.”

„Ĉu mi ne estas vestita por karnavalo?” respondis Tereso. „Ho, kiel bele ĝi estis, antaŭlastan jaron, en Romo! Vi memoras, Johano?”

„Jes, nepre; la *Korso* elvidiĝis kiel bildo el feinlibro, kiam vi kaj mi kaj panjo kaj paĉjo sidis sur la balkono kaj superŝutis per *konfetti* la malsupre starantajn gajajn homojn.”

„Ĉu iuj el ili ne ŝajnis ridindaj?” ekkriis Tereso, dum en ŝiaj okuloj brilis la ĝojo memori. „Tiel strangaj maskoj! nu, estis homo kun azena kapo. Ĉu li ne ĉarme blekis, — tiel same kiel azeno?”

„Jes, kaj ankaŭ la kurso! Cu ne estis ekscitante vidi ĉevalojn rapidege trakurantajn la *Korson*, kaj personojn kun vizaĝoj kiel bareloj kaj la ŝerculojn kun ĉapo kaj la ŝafistinojn, kiuj sin ĵetis ekster la vojon kaj kriegis.”

„Kaj ankaŭ la beletajn standardojn alpendigitajn al ĉiuj domoj, kaj la tapiŝojn kaj la banderolojn, kaj la papajn kolorojn; kaj Johano mia, nian helan, bluan ĉielon super ĉio. — Fi! ne estis, eĉ la plej malmulte, kiel tiu malhela amerika ĉielo.”

„Jes; sed nia ĉielo neniam sendis al ni tian beletan neĝon, kia estas ĉi tiu,” diris Johano.

„Tio estas vere,” diris Tereso. „Kaj, Johano, tuj post la kurso, ĉu vi memoras la knabineton kaj la knabon, tiel bela vestitajn, kiuj kantis kaj dancis sub nia balkono, kaj paĉjo ĵetis al ili oran moneron?”

Responde Johano kantis beletan kaj gajan karnavalan arion.

„Ho!” ekkriis Tereso manfrapante,” tio mem estas, kion ili tiam kantis. Mi ekmalvarmiĝas, Johano; ni ludu, ke ni estas en Romo kaj ja dum la karnavalo.”

Tion dirinte la knabino paŝis antaŭen kelkajn paŝojn kaj balancante siajn brakojn super sia kapo, kvazaŭ ŝi ludis tamburon, ŝi dancadis, feinsimila je ĝentileco kaj beleco, dum Johano, kun pli plena voĉo, kun bela soprana voĉo alportita el lando, kie voĉoj estas plej dolĉaj kaj lerteco je arto estas hereda eĉ ĉe kamparanoj, kantis kanton tiel dolĉan, delikatan kaj gajan, kvazaŭ ĝi venus el Paradizo; kaj ne atentante pri neĝo kaj finiĝanta tago, la malgrandulino, pli ol iam knabino de neĝo kaj aero, gaje piruetadis tien ĉi kaj tien per delogantaj movadoj, kiuj elvokis karnavalan humoron ĉe la kantanteto, tiel ke li ja ekkaptis ŝian manon kaj kune kun ŝi malpeze piedfrapis la blankigitan teron, kaj ili ambaŭ, paŝetadante kun perfekta simpleco laŭ la dolĉa melodio kantata de la frato, similis je ĉarmo de movadoj la turniĝadantajn senditetojn de la aero.

„Ho!” diris Tereso kurbiĝante ĝis la tero kaj neĝon kaptante per siaj delikataj manoj, „tiuj ĉi estas niaj *konfetti*; jen!” Kaj ŝi surŝutis per neĝeroj la vizaĝon de sia frato.

La frato gaje ridante finis sian kanton, atakis siavice kaj ambaŭ tuj estis en farado de mimika batalo.

„Johano.” diris Tereso, kiam poste ŝi ripozhaltis, „Ĉu vi pensas, ke ni renkontos paĉjon?”

„Ni intencas tion, Tereso. Sed eble, nun kiam neĝas, ni povas ne renkonti lin. Li povos nin preterpasi. Sed Dio estas bona. Ni trovos lin morgaŭ.”

„Kien iris paĉjo?”

„Li iris vidi homon, kiu travivas en kampodomo trans

dek-du mejloj de tie ĉi, pro grava afero. Kiam paĉjo estis aranĝinta tion, ni iros returnen Romon.”

„Kara Romo! Kaj la blua ĉielo kaj la altaj palacoj! Ho! Kiom mi deziras, ke ni renkontu paĉjon!”

„Ni renkontos lin baldaŭ, mia fratino.”

Plendinda Johano! Plendinda Tereso! Ilia patro renkontis la homon, kun kiu li havis gravan aferon, kaj ja li nun kuŝas sur la kamparoj kun la vizaĝo turnita al la ĉielo.

„Vi eklaciĝas, karulino mia”, diris Johano, duonhoron pli malfrue, observante ke Tereso klopode marŝis.

„Estas malvarme al mi, Johano, kaj dormeme. Preĝu Dion ke Li sendu paĉjon.”

„Ho!” kriis Johano, „jen estas loko por ripozi — ĉe tiu arbo. Tie ĉi, mia karulino, apogu vian kapon sur la trunko.”

Tereso ĵetis sin lace sur la neĝon. Johano kovris komforte ŝiajn ŝultrojn.

„Ĉu estas malvarme al viaj piedoj, Tereso?”

„Iomete, Johano. Tio ne malhelpas.”

Johano rapide demetis sian surtuton.

„Ne, frato, metu ĝin denove.”

„Mi ne bezonas ĝin, Tereso.”

„Vi ne faru, Johano.” Kaj la okuloj de Tereso pleniĝis je petegantaj larmoj.

„Ho! mi havas belegan ideon”, kriis Johano, demetante sian jakon, „mi tute ne bezonas mian jakon. Mi ne suferas multe de malvarmo.” Kaj Johano remetinte sian surtuton, zorge ĉirkaŭvolvis per sia jako la piedojn de sia fratino. Dum li faris tion, li observis, ke ŝiaj okuloj fermiĝis kaj lia koro dolorpremiĝis.

„Tereso, Tereso!” li kriis.

„Kio do, Johano?” ŝi respondis malfermante siajn okulojn kaj dolĉe ridetante.

„Tereso, mia karulineto”, diris Johano dolĉe kaj kareseme, „vi ne devas ekdormi antaŭ ol diri viajn preĝojn”.

„Ho, certe ne! Aŭdu min ilin dirantan, Johano.” Kaj tuj la knabineto, helpata de sia frato, genuiĝis kaj ripetis la dolĉajn vortojn lernitajn de patrinaj lipoj.

„Tereso”, daŭrigis Johano, „mi deziras, ke vi diru ankoraŭ

unu preĝon kun mi. Tiu estos esprimo de amo al Dio, kaj mi deziras, ke vi provu ami Lin, dum vi diros ĝin, kiel eble plej vi povos.”

„Mi provos, frato.”

Kaj ili kune eligis el siaj senkulpaj koroj tian preĝon, kian animoj kiel iliaj povas plej bone esprimi.

„Nun, fratineto, mi garde staros.”

„Bonan nokton, mia Johano. Kiel mi deziras, ke estu mateno, tiel ke mi povu vidi vian karan vizaĝon! Bonan nokton.” Kaj la okuloj de Tereso lace fermiĝis.

Tuj kiam Johano certiĝis, ke ŝi estis profunde dormanta, li demetis sian surtuton kaj ameme alfaldis ĝin ĉirkaŭ la korpeton. La vireto, — li estis nur naŭjara, — frostotremetis kaj tremis dum la malvarma vento frapis liajn delikatajn membrojn tiel kruele ne sufiĉe kovritajn. Sed li malŝatis tion, se li nur povu savi la dolĉan vivon, kiu estis sub lia gardo.

La neĝo nun falis pli penige; gi estis akra kaj mordanta. Johano eltiris sian naztukon kaj metis ĝin delikate sur la supren turnitan vizaĝon. Poste surgenuiĝinte apud sia fratino, li preĝis kaj tremetis. Subite li malfortiĝis kaj falis al ŝia flanko.

Li estis ankoraŭ brava kaj esperema.

„Prenu min, Dio, lasu vivi mian fratineton.” Kaj sin ŝovinte ĝis Tereso, li reprenis la naztukon for de ŝia vizaĝo kaj kisis ŝin trifoje. La dolĉaj okuloj malfermiĝis kaj la lipoj apartiĝis en amantan rideton.

„Bonan nokton, Johano”, mallaŭte diris Tereso.

„Bonan, nokton, Tereso”; kaj dum li parolis, ŝiaj okuloj denove fermiĝis, lia kapo alfalis al ŝia kaj vango kontraŭ vango ili ripozis.

La suno leviĝis la sekvantan tagon sur lando tute blanke vestita — tute blanke vestita tiel malproksime kiel oni povis vidi, krom tie kie, sub la sola arbo, du vizaĝoj fiksite belaj, naivece amindaj, vidiĝis super la neĝo kun tiu potenca trankvileco, kiun morta vivo ne konas.

Ili estis trovataj tiun tagon, sed neniu sciis, de kie ili venis. Oni nomis ilin la Geinfanoj de la Neĝo.

Ilia karnavalo estis komencita.

Lyon (Franc.)

Tradukis R. ALEZAIS.

Bibliografio.

27. *T. G. Ŝevĉenko. Katerino.* Malgrandrusá poemo, tradukis V. N. DEVJATNIN, Paris. Presa Esperantista Societo, 33 Rue Lacedèpe 1912. Prezo 0.10 sm. 12 paĝa.

Poeta avertado al rusaj junulinoj je delogado per Moskvanoj. Certe, Katerino falinta iĝis tre malfeliĉa virino. Sed ne nur tiaj Moskvaj aventuroj finiĝas kutime tiel tragedie. Ĉu la unua linio ne dolĉesonas kiel violono:

Amindumu, belulinoj,

Atentigu ni ankaŭ:

Jen la sort' al iu donis
Preskaŭ tutan landon,
Kaj al iu ĝi donacis
Tombon nur malgrandan.

28. *Esperanto. Notions Complémentaires par Th. Cart et Em. Robert.* Paris, Presa Esp. Societo. 33 Rue Lacépède. prix. 0 fr. 40.

Precipe por francoj. La aŭtoroj ofte komparigas sian patrinan lingvon kun Esperanto. Kial ne en la „remarque sur — et?” (paĝ. 7.) *Jardin* — *jardinet*; *coussin* — *cousinet*? Al ĉiuj instruistoj ni rekomendas studadon de la geniega paĝo 24-a. Ĝi montras tre manumeblan ilon por komprenigi kaj memorigi la korelativojn. Tiu-ĉi sistemo elpensita kaj desegnita de S-ro CH. VERAX estas nekopiebla posedaĵo de l' aŭtoro.

29. *Vojaĝado en Finnlando.* Eldonita de Esperanto-Asocio de Finnlando. Kun geografia karto. Helsingforso 1913. Presejo de K. F. Puromies A. S. 64 paĝa. (Prezo: du respondkuponoj.)

Kompleta „Baedeker” de Finnlando. Tre taŭga preparado de la propagandaj paroladoj de Sinjoro Vilko Setälä en diversaj Europaj grandurboj. Tiaj libroj allogos certege niajn riĉajn samideanojn.

30. *Oreinta Almanako* — el la lingvoj araba, armena, ĉeĉena, hebrea, hinda, ĥina, japana, kartvela, lezgina, sanskrita kaj tatara.

Kun autaŭparolo de B. Kotzin. Librejo Esperanto, 3 Lubjanskii proezd, Moskovo, Ruslando, 1913. prezo sm. 0.95 afrank. 75 paĝa.

Dekses orientaj rakontoj, problemoj, alegorioj, komparaĵoj. Amuziga spiontrueto en intelekton, senton kaj popolajn kutimojn de tre fremdaj landoj.

31. *Studo pri la organizo de Esperanto*. El „Franca Esperantisto” — prezo 0 fr. 75. Paris Rue de Chichy. 51. 1913.

Detale meditata verko pri nia organizado. Ĝi enhavas tre praktikajn konsilojn al estraroj de societoj. Nome, la aŭtoro deziras Tutmondan Unuiĝon de la Esperantistoj. Nian I.K.U.E. li citas en paĝo: 40-a. Kontentigita mi elprenis jenan frazon: „*Oni devas antaŭvidi, efektive, ke dum longa tempo la Esperantistaj Societoj de propagando povos havigi al siaj direktantoj nur realajn ŝarĝojn sen aliaj profitoj ol la kontentiĝo, kiun povas doni la sento pri la plenumita devo kaj pri la bonaĵo alportita al la homaro*” — paĝ. 20-a.

32. *Un Artista en Ajedrez*. (Valentin Marin). Ensayo Critico por José Paluzie IJ. Lucena. Can la traduccion en esperanto por Frederico Pujula y Vallès. Barcelona. Hyos de Paluzie, editores. 1913. 90 paĝa. (2 pesetas.)

Ĝi donas, post la historio de la triobla progresado de hispana ŝakgenio, multajn problemojn kaj solvojn. Interesplene niaj Esperantistaj ŝakludistoj sekvos la evoluadojn de Hispana kunfrato.

Uden, Nederlando.

H. LINNEBANK,
Krucordenano.

Katolika Vivo Ĉiulanda.

Irado al Tyburn.

(Priskribita de partoprenanto.)

La lastan Dimanĉon de Aprilo mi havis la privilegion partopreni en manifestacio plej kortuŝanta kaj samtempe tute simpla. Oni nomis ĝin — kaj tio ĝi vere estis — simpla Irado. Irado laŭlonge de la plejbone konataj stratoj de Londono.

Tamen ĝi nepre diferencis de ia alia de mi konita. Ĝi efektive similis tiun Kruciradon, kiun plenumis la Reĝo de Martiroj en la stratoj de Jeruzalemo. La stacioj de tiu Via Dolorosa estis: Newgate, Ely Place, King' Way, St. Giles's in the Fields, kaj fine tiu Golgotha, kiun la Londonanoj nomas Tyburn.

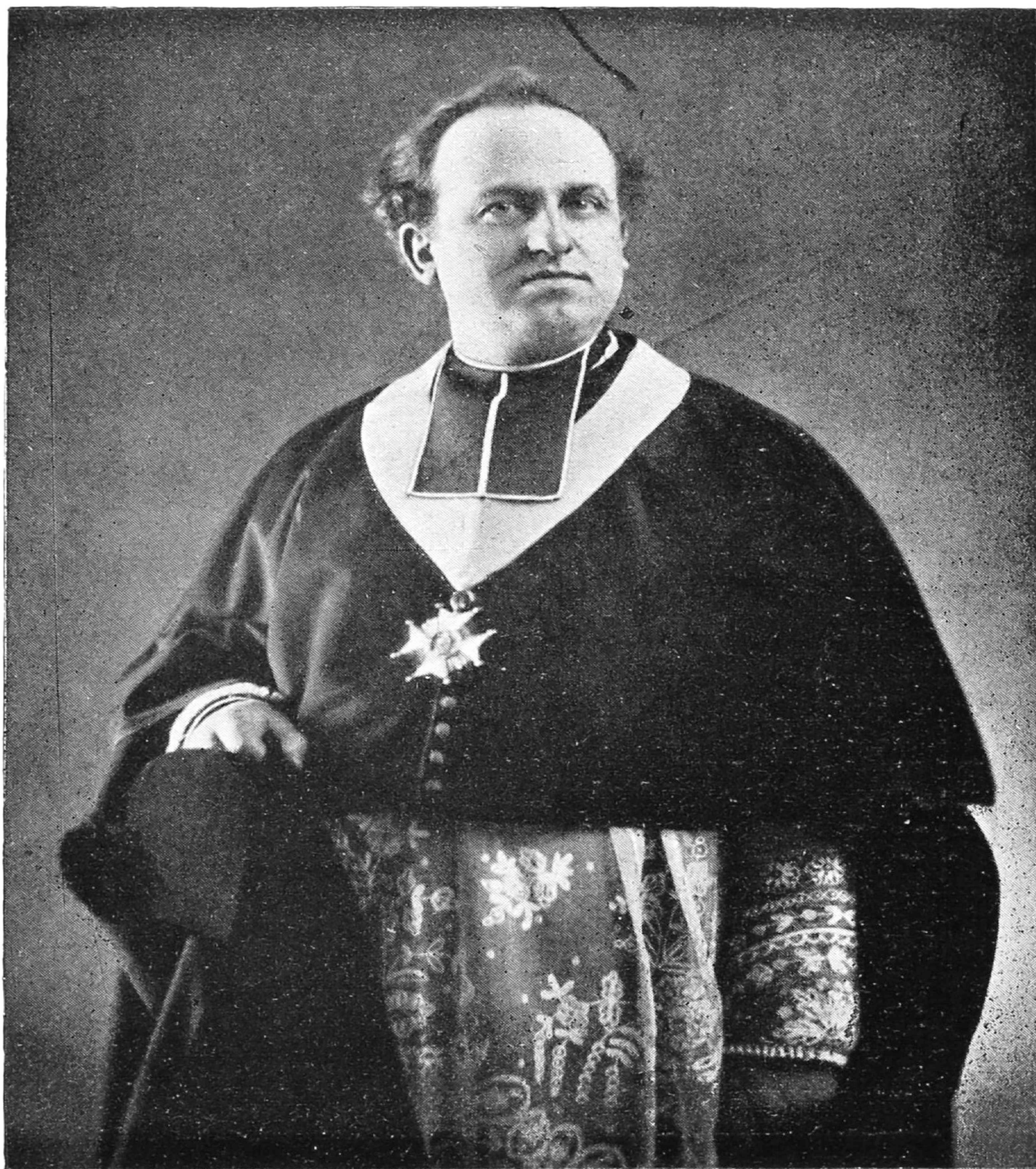
Ni kuniĝis ĉe la preĝejo Sta Sepulkro, de kies turo la sonorilo kutimis funebre soni, kiam la pordoj de la malliberejo, sur la alia flanko de strato, malfermiĝis por enlasi la martiron en sian angoran iradon.

Ne ekzistas plu la malliberejo, nek la pordego tra la vojo, de super kiu la bildo de la Mater Dolorosa iam rigardis siajn probatalantojn malsupre trapasantajn.

Apude sidas Smithfield, kie heroa Franciskano mort-suferis en la flamoj pro sia fideleco al la fondinto de l' Ordeno kaj al la Vikario de l' Sinjoro.

En tiu loko staradis eta grupo — amantoj de Tyburn, amantoj de la Martiroj. Dum ili atendis la fiksitan momenton, ili denove travivis tiujn memorojn, kaj, de la kvieta placo de Charterhouse, salutis tiun plej sanktan lokon, en kiu dek-ok blankrobaj monaĥoj iris ricevi eĉ pli blankajn vestaĵojn, lavitajn en la sango de l' Ŝafido.

El la preĝejturo de Sta. Sepulkro ĵus sonis la tria. Rapide enviĉiĝis la bando de fideluloj-pilgrimantoj. Estis de ili ĉirkaŭ 1400. La irado komencis.

Kanoniko CHAPEAU.

Prezidanto de la Franca Katolika Ligo Esperantista.

La ĥoristoj de Richmond, kiuj venis por gvidi la kanton, faris al mi la honoron min inviti en siajn vicojn.

Rekte antaŭ ni vidiĝis la simpla kverkligna Krucifikso nun tiel bone konita en Londonaj stratoj. Ĝin portis Patro Philip Fletcher. Kelkaj pastroj akompanis tiun solenan, silentan figuron. Poste venis la longa sekvantaro, unue la viroj, poste la virinoj, ĉiuj ensorbitaj en silenta preĝo. Nudkapaj ni sekvis nian Reĝon, ĝis kiam ni atingis la reelaĉetitan sanktejon en Ely Place. Tie ni haltis. Flanke de la vojo estis vico de rajdantaj policistoj; ĉirkaŭ tridek aliaj, altkreskaj policagentoj staris, atendante nin.

La preĝejo estis baldaŭ plena de surgenuantaj fideluloj; eĉ la kripto komencis pleniĝi. Mi atendis ekstere kun la ĥoristoj. Tiam mi unue konsciis pri la multnombreco de tiuj piaj pilgrimantoj. Profunde impresige estis vidi la longajn vicojn de nudkapaj, silentaj viroj enirantaj el la strato en la antikvan sanktejon.

Tiam, dum ni atendis, alvenis al ni iu, kiu evidente estis Anglikana pastro. Dezirplene li petis la permeson partopreni en la Irado. Li venis, kiel reprezentanto de la Londona Charterhouse, por honori, kun respektoplenaj sentoj, la martirojn, kiuj por ĉiam gloris la institucion, en kiu li vivis.

Certe tio estas feliĉa antaŭsigno de la miraklo, kiun la martiroj — malrapide, sed tre certe — plenumas en ĉi tiu sia lando. Pro tio ni dankis Dion, kaj pretiĝis ĝoje daŭrigi nian vojon.

La pordoj de la preĝejo malfermiĝas; denove aperas la bildo de la Reĝo, portita nun de skarlatvestita akolito. Aliaj en similaj vestaĵoj portas torĉojn kaj fumantan incensilon, Tiel, de nun, sur la vojo de la martiroj brilas la koloro de l' martiroj. De nun ankaŭ elsonas la voĉoj de la pilgrimantoj. Tre saĝe oni elektis nur la himnojn kiujn povis kanti la martiroj mem. Unue travibris la stratojn de Londono la triumfa „Credo”. Kiel tondro leviĝis milvoĉoj kunkantantaj

En la popolplenaj stratoj fariĝis por ni nenia konfuzo, nenia interrompo. Protektataj de la polico, ni triumfe iris

nian vojon. Aŭtomobiloj kaj omnibusoj deflankiĝis por lasi liberan vojon al la Kruco de Kristo.

Post la „Credo” eksonis la doloraj tonoj: „Popule meus, quid feci tibi, aŭt in quo contristavi te?” Tiel forte, tiel trapenetrante ĝi eksonis, ke kvazaŭ responde al tiu dia plendalvoko, en la popolamaso ĉiuj deprenis la ĉapelojn; ekregis solena silento, kiam preterpasis la Figuro de la Reĝo.

Tiel ni alvenis al Kingsway. Tie ni kantis „Adoremus” antaŭ la Sankta Sakramento. Post la triumfa: „Regina caeli laetare”, ni alvenis, kantante la Litanio de la Sanktuloj, al St. Giles in the Fields. En tiu loko kutimis halti la funebra irantaro, por ke oni donu iom da vino por fortigi la viktimon sur la vojo al la morto. Ni sentis nin tie pli proksime ol iam de tiuj, kiujn ni venis honori. Ĉar, en la tiea tombejo, kuŝas la korpo de pli ol unu el niaj martiroj.

Post la Litanio, ni diris la Rozarion por la konvertiĝo de nia lando, kaj poste la Litanio de la Sankta Nomo.

Pasante laŭlonge de Oxford-Street, ŝajnis, kvazaŭ oni povus ankoraŭ vidi, rapidantan antaŭen, la portilon kun la sankta viktimo. Kiel ofte ĝi pasis tiun vojon, iafoje inter la malbenoj, alfoje inter la larmoj kaj la salutoj de la malkonstanta popolo! Ĝi haltas, kaj kuraĝa junulo ĵetas sin antaŭen por peti surgenue la benon de l’ martiro. Alia venas por forviŝi stratmalpuraĵon de sur la pala vizaĝo — ĉar sur la vojo al Tyburn, kiel sur tiu de Kalvario, renkontiĝas Veronikoj. Kaj triumfe leviĝas la voĉo de la viktimoj por Kristo: „Haec est dies” Jes, jen por li la Pasko.... jen la tago, kiun faris nia Sinjoro; ni ĝoju, ni estu gajaj en ĝi!” Kaj nun eksonas ankaŭ nia Paska himno, kaj ĉe la sonoj de „O filii et filiae” ni alproksimiĝas al Tyburn.

Jes, Kristo vere reviviĝis, kaj ĉiuflanke ĉirkaŭ ni montriĝas la signoj de la Dua Printempo. „Jesu, fortitudo martirum”, kantas ni, „miserere nobis”.

Ni alvenas al Tyburn.

Tiel, hodiaŭ kiel en la tagoj kiam *ili* venis ĉi tien, granda

popolamaso kuniĝis por vidi la irantaron. Ni ne haltas kie la kupra plato signas la lokon de mortigo, ni iras kelkajn paŝojn plue, kie la Reĝo de Martiroj, sur la altaro de Tyburn, atendas nian adoron.

La pastroj kaj la ĥoristoj enpenetras, post la Krucifikso, en la monaĥejon kaj en la kapelon supre. Ni alpaŝas al la balkono, ekstere de la sanktejo, kaj tie mirinda sceno disvolviĝas antaŭ ni. Estis decidite, ke nur la virinoj eniros en la sanktan lokon, kiu estas tro malvasta eĉ por ili solaj. Viroj de flanke staras, por libere enlasi ilin tra la pordo de la Monaĥejo.

„Ave, Maris Stella” elsonas la voĉoj de la pilgrimantoj. Estas nun pli ol 2000 da ili. Ŝajnas, kvazaŭ la longa sek-vantaro neniam ĉesos. La ĥoristoj kantas „Regina caeli.” Kaj nun komencas, en la Kapelo, la Beno.

Mirinde estas aŭdi la: „O Salutaris” kaj „Tantum ergo” elflugantajn el miloj da buŝoj, en la strato kaj en la parko. Ĉie vidiĝas kvazaŭ maro de vizaĝoj, ĉiuj turnitaj al la loko, en kiu ili deziregas vidi la aperon de la Savanto de l' mondo. Eĉ Nekatolikoj montras profundan respekton, kaj tio plenigas nian koron per dankemo kaj ĝojo.

Aŭdiĝas la sonorilo. La Beno de Nia Dia Sinjoro estas donata al la piaj virinoj en la kapelo. Poste denove aŭdiĝas la sonorilo, kaj en humila gloro, akompanata de torĉopor-tistoj, la Reĝo de Martiroj elvenas por beni Siajn infanojn humile surgenuantajn sur la polvokovrita vojo. Eĉ en la parko, trans la Kradoj, surgenuantoj atendas la Benon de sia Savanto.

Kiam ni pensas pri la Tyburn de nia persekutata Eklezio, kun ĝiaj korpremantaj memoroj, ni certe devus danki Dion pro tia triumfo! Vere — kiel ekkriis ĉeestanto — vere travivinda estis tiu tago!

„Regem Martirum Dominum venite adoremus. Alleluia”.
El la angla gazeto „The Tablet” tradukis

E. RAMO.

LA PAPO

kaj la

KONTRAŬALKOHOLISMA MOVADO.

Noto de la Redakcio de E. K. — Dum la internacia katolika kongreso kontraŭ lo alkoholismo en Romo de la Sankta Patro montris, kiom la ŝatas la laborojn de supra movado. Li ordonis sian sekretarion Kardinalo MERRY DEL VAL je Lia nomo oficiale skribrespondi al la deklaro de la nomita kongreso. Pere de E. RAMO ni ricevis suban tradukon de tiu grava dokumento.

* *
*

En la Vatikano, la 23-an de Aprilo 1914.

Al Sinjoro Prezidanto,
kaj al la membroj de la Direktanta Komitato de
la Internacia Katolika Ligo kontraŭ Alkoholismo.

Nia Sankta Patro, Lia Papa Moŝto, Pio Xa, kiu tutkore benis la ducent pilgrimantojn de la Internacia Katolika Ligo kontraŭ alkoholismo, petas min esprimi al vi, kaj al la tuta Federacio via, la sentojn de kontenteco kaj dankemeco, kiujn Li eksentis ricevante la atestojn de via respekto kaj la certigon de via fida submetiĝo.

La Papo vin gratulas pri la sukceso de la kuraĝa krucmilito de vi entreprenita en la tuta mondo, apogata sur la Evangeliaj principoj kaj kondukata de la hierarĥia aŭtoritato. Li preĝas Dion, ke Li fruktodonigu la fervoron, kiun vi elmontras kontraŭ tiu terura skurĝo, — malamiko de l' animoj kaj de la korpoj, — kiu altiras post si tiel multe da fizikaj kaj moralaj miziroj.

Benante la klopodojn de ĉiuj katolikaj societoj aliĝintaj al via Ligo, la Sankta Patro benas la bonvolon de ĉiuj iliaj ano kaj invitas ilin persisti en sia sindona tasko.

La Papoj, dum tiuj lastaj tempoj, ne forgesis averti pri la pereiga malbono, kiun vi kontraŭbatalas, kaj ili proklamis la neceson de rapidaj kaj efikaj rimedoj. Provincaj Konsilioj, Episkopoj en ĉiuj mondpartoj energie montris la

danĝeron kaj lumigis la konsciencojn. Sekvante ilin, fid-plenaj, sciencaj, agemaj viroj elvokis, parole kaj ekzemple, savigan vigliĝon en la Katolikaj abstinencaj Societoj.

Vere utilas elmontri la malbonegon de alkoholismo en ĝiaj moralaj, ekonomikaj, fiziologiaj efikoj, rilatigante ĝin kun la defalo de la individuoj, kies sanon, intelekton, konsciencon, liberecon ĝi malfortigas kaj ruinigas, — kun la defalo de la familioj, en kiuj ĝi produktas konfuzon kaj malordon, — kun la defalo de la Socio, kies plej fundamentajn utilojn ĝi minacas.

Efektive, inter la socialaj agadoj ne ekzistas ia pli urĝa!

Pro tio tre plaĉos al Lia Sankta Moŝto vidi, ke via Ligo ankoraŭ plifortiĝas per la alkresko de novaj katolikaj Societoj. Lia Sankta Moŝto laŭte esprimas la deziron, ke la Pastraro ĉiel aprobu tiun klopodon de sociala reedukado kaj antaŭgardo, kaj ke, per instruado kaj ezemplo, la Pastraro plene partoprenu al la batalo kontraŭ tiu skurĝo, kiu semas, precipe en kelkaj landoj, tiel multajn hontojn inter la fideluloj.

Tiu batalo, tamen, nur certe kondukos al la venko, se ĝi estas subtenata de la Dia Graco, ĉerpita per la preĝo, per la ofta partoprenado en la Sakramentoj, kaj per la ĝenerala enpraktikigo de la kristana abstemio.

„Nisi Dominus aedificaverit domum, in vanum laboraverunt qui aedificant eam. (Ps. CXXVI, 1).”

La lumo de l' Evangelio de Jesuo Kristo brilu en la koroj kaj spiritoj! Tiam malaperos la skurĝo kun la aro de suferoj de ĝi kaŭzata.

Kun ĝojo la Sankta Patro benas vian Federacion kaj la Societojn el kiuj ĝi konsistas. Li benas vian tre respektindan Protektanton, Lian Eminentan Moŝton Kardinalon MERCIER, kiu, kun tiel laŭdinda fervoro kontraŭbatalas la progresojn de alkoholismo kaj klopodas forigi ĝiajn kaŭzojn.

Kun miaj personaj bondeziroj kaj miaj ĉiuj gratuloj pro via granda kaj sankta entrepreno, bonvolu akcepti, Sinjoroj, la certigon de miaj plej sindonaj sentoj en Nia Dio.

R. Kardinalo MERRY DEL VAL.

TRA LA MONDO.

Romo. — *La jubileo de l' jezuitoj.* La Societo Jezua festos ĉijare gravan datrevenon. Antaŭ cent jaroj la 7-an de Aŭgusto eldonis la papo, Pio VII la bulon „Sollicitudo omnium Ecclesiarum” per kiu tiu altestiminda korporacio restarigita estis.

Kontraŭalkohola kongreso en Romo. La 21—23-an de Aprilo okazis grava kontraŭalkohola kongreso inter muroj de l' Eterna Urbo. La kongresanoj — prezidinto S-ro parlament-delegito RUIJS DE BEERENBROUCK — la 22-an estis akceptataj de lia S. Moŝto.

„*Lasu al mi la geinfanojn!*” Nia S. Patro deziresprimis, ke li volus vidi la geinfanojn, kiuj akceptis la unuan fojon la S. Eŭĥaristion. Tial la paroĥestroj de Romo kolektis ilin en la korton de Damazo. Lia S. Moŝto afablege kaj amege interparoladis kun ili.

Hungara pilgrimintaro ĉe la papo. La 11-an de Majo lia S. Moŝto akceptis la riverencegojn de pli ol 500 da hungaroj pilgrimantoj sub konduko de l' arĥiepiskopo de EGER, M-sro SZMREC-SÁNYI (elp. Smreĉanji).

Novaj kardinaloj. La 25-an kaj 27-an de Maja kunsidis la s. kolegio de l' kardinaloj. (La unuan fojon de post 2 Dec. 1912). Tiukaze la papo kreis 13 da novaj kardinaloj. M-sron Joh. CZERNOCZ, primato de Hungarujo, arĥiepiskopo de ESZTERGOM, M-sron PIFFL, pryncarĥiepiskopo de VIENO, GUISASOLA Y MENENDEZ, arĥiepiskopo de TOLEDO, primato de Hispanujo, arĥiepiskopojn M-sro HARTMANN (Kolono), BETTINGER (Munĥeno), REGIN (Quebeck), SEVIN (Lyon), DELLA CHIESA (Bologno), Domenikon SERAFINI, Abaton de l' anglaj benediktanoj: M-sro GASQUET, Filipon GIUSTINI, Miĥaelon LEGA kaj Scipion TECHI. Lia Moŝto publikigis la nomon de l' ĝis nuna „in petto” kardinalo. Li estas la patriarĥo de *Lisabono*, M-sro BELLO. La *kamerlengo* de l' eklezio fariĝis Kardinalo DELLA VOLPE.

La subteraĵoj de l' preĝejo S. Clemente, kie vidiĝas restaĵoj de pagana preĝejo starinta dum la jaroj de SERVIUS TULLIUS, kaj katolika preĝejo starinta dum la IV jarcento, estas denove vizitebla. La viziton de tiuj historiaj kaj artaj lokoj ĝis nun malebligis la akvo de post 1876.

La S. Congr. de Propaganda Fide pro negotiis ritus orientalis havas novan membron: Kardinalon HORNIG, episkopon de *Veszprein* (Hungarujo).

Ameriko. — *Framasonoj defendas la eklezion.* La granda ĵurnalo *Menace* legigis tago post tago amasegon da malveraj pastroskandaloj. Protestantoj kaj katolikoj jam trosatis per ĝi, kaj bojkotis la ĵurnalon. Eĉ la framasonoj protestis kontraŭ la tiamaniera ago.

Fine la ĵurnalo devis eldiri. ke ĝi ne skribos plu pri ekleziaj aferoj. Katolikoj lernu!

La jezuitoj en Nikaragujo. Antaŭ 30 jaroj Nikaragujo forpelis la membrojn de la Jesu-Societo. La ĵusa leĝo denove permesas ilin reveni kaj ekloĝi en la lando.

Adam-monumento estis starigita en *Baltimoro*. La unua kaj unika Adam-statuo tutmonde.

Azio. — *La katolikaro en Ĥinujo.* La apostola vikario en *Peking* ĉijare enskribis 35 miloj da kateĥumenoj. Inter la konvertitoj troviĝas la fratino de l' imperiestro TAO-KVANG.

Francujo. — *Revenigu la monaĥinojn.* Franclande fariĝas pli kaj pli forta la deziro: revenigi la flegisto-monaĥinojn en la malsanejojn. La senato de l' urbo *Verdon* en la militistar-malsanejon estis ilin jam reveniginta. Multe da kuracistoj eldonis publikan deklaron por revenigi en la malsanejojn la monaĥinojn. Mono neniam povos anŝtataŭi la kristanan amon.

Episkopa kavaliro de l' honor-ordeno. La prezidanto de l' franca respubliko donacis la oficistan krucon de l' honor-ordeno al M-sro HAGGAI, episkopo de *Sidon* (Libanon) greko-katolika.

Granda Britujo. — *Reviviĝinta abatejo.* P. SEADON estis nomita, kiel abato de l' premontrea abatejo de *Manchester*. Li estas la unua abato de tiu abatejo de post la jaroj de Henriko VIII.

Anglikan-orienta unuiĝo. Multe oni diris, ke la greko-skizmiĝinta (rusa) kaj la anglikana eklezioj volas unuiĝi. La patro de tiu ideo estas la finnlanda patriarĥo SERGIUS, kiu ĵus eldonis sian deklaron, en kiu li diras, ke tiu-ĉi unuiĝo estus tre dezirinda, sed estus ebla nur se la anglikanoj akceptus ĉiujn dogmojn de l' ortodoksoj, kaj se ĉiuj orientaj patriarĥoj rekonus la apostolan divenon de la anglikana pastraro.

Germanujo. — *La pasioludoj en Oberammergau,* kiuj kutimas okazi en ĉiu kvina jaro, ne okazos en 1915. La urbestrara konstatis, ke la lastaj ludoj ne havis la necesan materialan sukceson. Do oni ne povos ĝui la produktaĵojn de la natura talento de kamparan-aktoroj piaj.

Docenturo de misioj. La t. n. „Kolonialinstitut” en Hamburg starigis katedron por prelegoj pri la misio-sciencoj. La unua profesoro de tiu interesinda katedro estas P. Lic. Teol. Martin SCHLUNK.

Hungarujo. — *La difinita residejo de la nova greko-katolika episkopo.* La episkopo de la nova greko-katolika eparĥio *Hajdu-dorog* havis sian provizoran residejon en *Debrecen*, ĉar la titola urbo tute maltaŭgas esti episkopejo. *Debrecen* estus taŭga residej-urbo, sed la plimulto de l' loĝantaro apartenas al la Kalvina kredo,

kaj ne simpatias je la nova eparĥio. Cetere la bombardataĉo kontraŭ la episkopo de l' nova eparĥio faris la lokon al la episkopo maldolĉmemoriga. Tial la registaro kaj la episkopo konsentis transloĝigi la episkopan kortegon en *Nyiregyhaza* (Njiredjhaza). De Oktobro la episkopo okupos sian novan residejon.

M-sro GIESWEIN *estas Akademiano*. Kiu Esperantisto, almenaŭ kiu Katolika Esperantisto ne konas la plej afablan prelaton kaj plej fervoran Esperantiston M-sron GIESWEIN, la prezidinton de *Nia Tria*? La societo de hungaraj „senmortuloj” la *Magyar Tudománjos Akadémia* (Hungara Akademio de Scienculoj) por honori tian sciencon, elektis lin „koresponda membro”.

La Akademio honoris tiun altgradan agejnecon, kiun M-sro GIESWEIN elmontris jam dum jardekoj. La unua epoko de lia scienca agado okazis en la teritorio de l' *filologio*. Pli poste li ekstaris en la centro de l' katolikaj movadoj. Tiam li komencis verki siajn gravajn sociologiajn verkojn, kiuj estas preskaŭ tutmonde konataj. Multajn artikolojn li verkis por diverslingvaj revuoj, kaj la paroladoj, kiujn li havis dum la diversaj internaciaj kongresoj. (Krom la hungara kaj Esperanto li parolas 12 da lingvoj.) Nune li estas prezidanto de la kristana socialista partio, parlament-delegito, direktoro de la granda katolika eldona societo „Stephaneŭm”, prezidanto de la K. Pacifista Ligo kaj la Hungarlanda Esperanta Societo. Ni tutkore lin gratulas, kaj tutkore ni gratulas ankaŭ nin mem, ja li estas la nia. Donu Dio, ke ni havu multege da tiaj eminentuloj por pliflorigo de nia s. katolika kaj Esperantista afero. Kune kun li la Hungara Sciencakademio numeras 16 da pastro-membroj.

Italujo. — *Episkopo monaĥiĝis*. *Benizio di Sonza Costa*, la episkopo de Manaos (Brazilujo) fariĝis kamaldula monaĥo en *Frascati*. Antaŭ $\frac{1}{2}$ jaro li venis Romon peti permeson de la papo por fari tion kion li estas farinta. Post sessemajna intertempo lia S. Moŝto donis la permeson. „Kiu volas esti inter vi la unua, fariĝu la lasta!”

Romo kaj la Orienta Eklezio. Mia promesita verko iom malfruos aperi, kion kaŭzis la ŝanĝo en mia situacio. Post la mondkonata ekrazit-atako kontraŭ mia amata episkopo, Lia Moŝto bonvolis venigi min en sian kortegon, kie mi funkciadas kiel *arĥivisto eparĥia*. La rekonstruo de l' arĥivo donas al mi ankoraŭ hodiaŭ multege da laboro, ke mi havas nur 2—3 da liberaj horoj ĉiutage. Tamen mi esperas, ke la apero ne malfruos plu ol ĝis la fino de Septembro. Mia preciza adreso estas: „Joh. KOZMA, eparĥia arĥivisto, *Debreczen* (Hungarujo), Miklós u. 51. (Greko-katolika episkopa residejdomo)”.

Estimplene via,

Johano KOZMA, eparĥia arĥivisto.